

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιηδικὸν σύγγραμμά, ἀληθεῖς παρὰσχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7.—Ἑξωπεριακοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἔν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 13.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἀπριλίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 16

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

Αἱ κληματίδες πρὸ πολλοῦ εἶχον ἐξανθίσῃ ἄλλ' οἱ λεπτοὶ κ' ἐλαφρότατοι ἐκεῖνοι θύσανοι, οἱ ὅποιοι ἐπέστεφον τοὺς σπέρους, ἐσχημάτιζαν περὶ τὴν κεφαλὴν τῆς νεάνιδος ἀκτινωτὸν ὡς ἀπὸ πτίλα τεφρόχροα.

— Ἔτσι εἶσαι ὠραιότατή! ὑπέλαβεν ἡ Αἰμιλία, κατευχαριστημένη ἀπὸ τὴν διακδομησιν ποῦ ἐπέτυχεν.

Ἐπειτα, καθήμενὴ πάλιν:

— Ὅσο ἀξίζει ἡ ἐξοχή! ἀνέκραξεν ἂν ἡ μαμὰ καὶ τὰ πιδιὰ ἦσαν ἐδῶ, θὰ παρκαλοῦσα τὸν Θεὸν νὰ ζήσω καὶ νὰ ποθῶν εἰς τὸ Κιμπασσέτον!

— Ἡ μαμὰ σου ἴσως ἔλθῃ γρήγορα, εἶπεν ἡ Χαρά, ἡ ὁποία δὲν ἤξευρε βέβαια τίποτε, ἀλλ' εἶχεν ὡς ἀρχὴν νὰ λέγῃ πάντοτε εὐχάριστα διὰ τὸν ἄλλον.

— Ἀχ, νὰ τὴν προσκαλοῦσεν ἡ γιανιὰ νὰ ἔλθῃ μὲ τὴν Εὐρυλίαν! εἶπεν ἡ Αἰμιλία. Χθές, ἅμα γύρισα στὸ σπίτι καὶ εἶδε τὰ παγοπέδιλα ποῦ ἀγοράσαμε μαζί, μοῦ εἶπεν: — Ἄν μεταχειρισθῇς ποτέ αὐτὰ τὰ διαβολοπάπουσα, θὰ στείλω νὰ φωνάξω τὴ μητέρα σου, διὰ νὰ σοῦ το ἀπαγορεύσῃ.

— Τότε νὰ τα μεταχειρισθῇς ἡμέσως, εἶπεν ἡ Χαρά γελῶσα.

— Ἀφίσε νῆλθῃ πρῶτα ὁ χειμὼν, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία· εἶνε ἀκόμῃ μακράν, δυστυχῶς.

Καὶ ἔμωσ ὁ χειμὼν ἤλθεν πολὺ γρήγορα. Ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον, ἡ Αἰμιλία ἤμπόρεσε νὰ ἐγκαινιάσῃ τὰ παγοπέδιλά της. Ὑπῆρχεν, ὅχι μακράν τῆς κατοικίας τοῦ πλοίαρχου, ἕνας βάλτος, καμωμένος ἐπίτηδες, θὰ ἔλεγε, διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς νεοκαίας τοῦ Κιμπασσέτου. Μόλις ἐπάγωνε, μαθηταὶ καὶ μαθήτριά

δὲν ἐκνῆαν ἄλλο, παρὰ νὰ παγοδρομοῦν ἐπ' αὐτοῦ, ὅλας τὰς ὥρας τὰς ὁποίας εἶχαν ἐλευθερίας. Μὲ τὴν συνήθη τῆς εὐκνησίαν καὶ δεξιότητα, ἡ Αἰμιλία ἐγυμνάσθη εἰς τὴν ἐντέλειαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἔτρεχεν, ἐπετοῦσεν ἐπάνω εἰς τὸν πάγον, ὡς ἐὰν εἶχε περὰ εἰς τοὺς πόδας της. Δὲν ὑπῆρχε διασκεδάσις ποῦ νὰ της ἀρέσῃ περισσότερον. Κανεὶς δὲν ἤμποροῦσε νὰ συναγωνισθῇ πρὸς αὐτὴν κατὰ τὴν ταχύτητα, οὔτε αὐτοὶ ἀκόμῃ οἱ ἀδελφοὶ τῶν συμμαθητριῶν της. Μεθ' ὅλα τὰ μακρὰ τῶν σκέλη, ἡ Αἰμιλία τοὺς ἀ-

φινε πάντοτε ὀπίσω, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιτέλους τὴν ἐπωνόμασαν «σιλφίδα τῆς παγοδρομίας.»

Ἀλλοίμονον! Διὰτὶ ὁ βάλτος νὰ εἶνε τόσῳ πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Χώβ, ἡ δὲ κυρία Χώβ τὸσον παράξενη; Ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου της, ἡ γηραιὰ κυρία ἐβλεπε τοὺς παγοδρόμους· ἀλλὰ δὲν τοὺς διέκρινε τόσον καλὰ, δὲν ἤμποροῦσε νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ, καὶ ἔζη εἰς διαρκῆ ἀγωνίαν.

— Αὐτὸ τὸ κορίτσι θὰ σκοτωθῇ, ἔλεγε πρὸς τὸν σύζυγόν της.

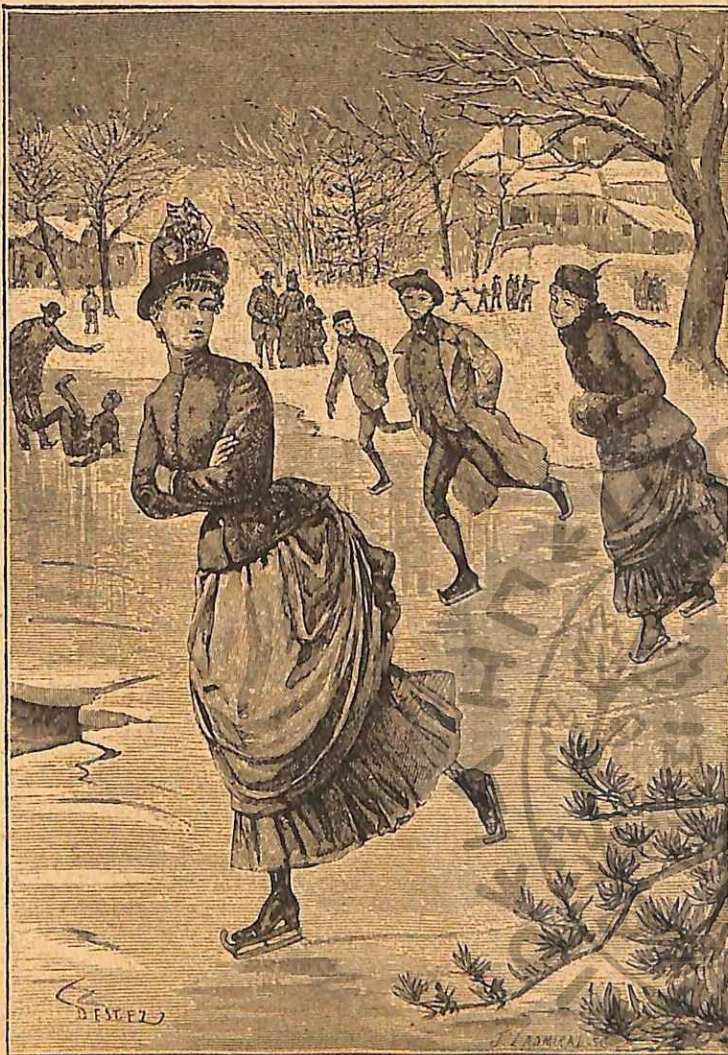
— Μὰ ὅχι, ὅχι, ἀγαπητή μου, ἀπεκρίνετο ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος· τὰ ἴδια ἐκάμναμε κ' ἐμεῖς στὸν καιρὸ μας, καὶ ὁμῶς δὲν ἐσκοτωθήκαμε... νομίζω. Ὅλο τὸ Κιμπασσέτο ἔχει διασκεδάσῃ στὸν ἴδιο βάλτο, πολὺ πρὶν γεννηθῶ, ἀλλὰ ποτέ μου δὲν ἄκουσα κανένα δυστύχημα.

— Ἄν δὲν συνέβῃ ἀκόμῃ, εἴμπορεῖ νὰ συμβῇ, ἀντέτεινεν ἡ σύζυγός του· εἶμαι βεβία ὅτι ὁ πάγος αὐτὸς δὲν εἶνε στερεός.

Τότε ὁ πλοίαρχος, διὰ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ, ἐξήραχετο ἀνὰ κάμῃ ἕνα γυράκι» ἕως τὸν βάλτον, ἐπόθεν ἐπέστρεφε πάντοτε κατενθουσιασμένος μὲ τοὺς ἄθλους τῆς ἐγγονῆς του.

— Ἡ Αἰμιλία τοὺς βάζει ὅλους κάτω! ἔλεγε. Πόσα θὰ γελοῦσες ἂν ἐβλεπες ἐκείνη τὴ χοντρο-ἑένῃ Γκλίδινς νὰ σέρνεται κατόπι της. Μοιάζει σὰν γολέττα πού τὴν ρυμουλκεῖ μιὰ βαρκούλα!

Ἡ κυρία Χώβ, διαμαρτυρομένη, ἀνήγειρεν

«Ἡ Αἰμιλία τοὺς ἄφινε πάντοτε ὀπίσω.» (Σελ. 121, στήλ. β'.)

οφθαλμούς και χείρας προς τὸν οὐρανόν :
— Μὰ σοὺ ἐπιτρέπεται νὰ ἐνθαρρύνῃς
ἐτσι τὰ καμώματα αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ ;
Στὸν καιρὸ μου, τὰ κορίτσια ἔμεναν
στὰ σπίτια των, καὶ δὲν ἀνακατεύοντο
εἰς τὰ παιγνίδια τῶν ἀγοριῶν.

— Ἀφίσε τὴν, ἀγαπητὴ μου, ἀπε-
κρίνετο ὁ σύζυγός της, αὐτὸ δὲν τὴν
βλάπτει, ἀπεινάσας ἐδυνάμωσε κατα-
πληκτικῶς ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἦλθεν ἐδῶ.

— Ναί, μὰ θὰ μου ξανάλθῃ πάλι
μὲ κουρελιασμένο φουστάνι ! ἐψιθύρισε
ἡ κυρία Χῶδ, διὰ τὴν ὁποίαν μόνον
αὐτὸ θὰ ἦτο λόγος ἀρκετὸς διὰ νὰ πα-
γορεύσῃ τὴν διασκέδασιν.

Μίαν ἡμέραν, δὲν ἐκρατήθη :
— Μὲ κάμνεις νὰ τρέμω ἀπὸ τὸ φόβο
μου, εἶπε πρὸς τὴν ἐγγονήν της· φθάνει
πιά. Δόσε μου τὰ παγοπέδιλά σου, καὶ μὴ
μου ξαναπῆς γιὰ τέτοια παιγνίδια, ποῦ
μπορεῖ κανεὶς νὰ σκοτωθῇ μετὰ ταῦτα !

Ἡ Αἰμιλία ἀπέμεινε κατάπληκτος.
Ὁ πάππος της τὴν ἐπεδοκίμαζε τόσο
ἀπροκαλύπτως, ὥστε, μεθ' ὅλα τὰ καθη-
μερινὰ κατηγορητήρια τῆς κυρίας Χῶδ
ἐναντίον τῶν παγοπεδίων, δὲν εἶχε σκε-
φθῇ ποτὲ ὅτι ἡμποροῦσε νὰ τῆς τ' ἀπα-
γορεύσῃ ρητῶς. Ἀλλὰ πῶς ; Δὲν ὑ-
πῆρχεν εἰς τὸ χωρίον οὔτε ἓνα κορί-
τσι, ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ τὰ παγοπέδιλά
του καὶ τὸ ἐλκυστὸν τοῦ, καὶ ποῦ νὰ
μὴ διέρχεται ὅλας τὰς ἐλευθέρας ὥρας
εἰς τὸν βάλτον ! Ἀκόμη καὶ τὰ μικρὰ
ἐπήγαγιναν ἐκεῖ ὅπως τὰ ἄλλα, καὶ κα-
νεὶς ποτὲ δὲν ἀνησύχησε δι' αὐτὸ. Μό-
νον λοιπὸν αὐτὴ ἐπρεπε τῶρα νὰ κλει-
σθῇ εἰς τὸ σπίτι, υποκύπτουσα εἰς μίαν
γεροντικὴν ἰδιοτροπίαν, αὐτὴ, ἡ ὁποία
ἐτρελλαίνετο διὰ τὴν παγοδρομίαν ;
Ὅχι ! ἦτο μὰ τὴν ἀλήθειαν πάρα πολὺ
σκληρὸν !

— Τὸ ἄκουσες ; ἐπανέλαθεν ἡ κυρία
Χῶδ.

Ἡ δυστυχὴς Αἰμιλία κατέπνιξε τοὺς
λόγους, οἱ ὅποιοι ἀνῆρχοντο εἰς τὰ
χεῖλη της, κ' ἐτρεψε νὰ εὕρῃ τὰ πα-
γοπέδιλά της καὶ νὰ τὰ παραδώσῃ εἰς
τὴν γιανιάν, διότι πικρὰ πείρα τὴν
εἶχε διδάξῃ ὅτι τὸ καλλίτερον ἦτο νὰ
υποκύπτῃ χωρὶς ἀντίρρησην. Ἀλλ' ὁ-
ποία θυσία !

— Πολὺ καλὰ !
Καὶ ἡ κυρία Χῶδ ἐφύλαξε τὰ παγο-
πέδιλα εἰς ἓν ἐρμάριον, τὸ ὁποῖον ἐ-
διπλοκλείδωσε μὲ κίνημα θυμοῦ.

Νέα προσβολὴ προσετίθετο εἰς τὴν
πρώτην, καὶ ἡ Αἰμιλία δὲν τὴν ἠσθάν-
θη ὀλιγώτερον . . . Πῶς ; δὲν εἶχε
λοιπὸν ἡ μάμμη της ἀρκετὴν ἐμπιστο-
σύνην εἰς τὸν χαρακτῆρά της ; δὲν εἴ-
πορεύσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι, ἀφοῦ τῆς ἔ-
διδε μὲν τὰ παγοπέδιλα, δὲν ὑ-
πῆρχεν ἀνάγκη κλειδώματος, διὰ νὰ
τὴν ἐμποδίσῃ νὰ τὰ μεταχειρισθῇ χω-
ρὶς ἄδειαν ; . . .

Κ' ἐφυγε, φοβηθεῖσα μὴν ἐκραγῇ . . .
Ὁ Κάρλος, εἰς τὸν ὁποῖον διηγῆ-
θη ἐμπιστευτικῶς τὰ διατρέξαντα, ἐ-
λυπήθη πολὺ καὶ ἡγανᾶκτῃς.

— Τί τα θέλεις ! εἶπεν ἡ Αἰμιλία
μὲ μεγαλητέραν φρόνησιν ἀφ' ὅσῃν εἴ-
χε δεῖξῃ ἕως τῶρα· ἡ γιανιὰ εἰμπορεῖ νὰ
φοβῆται πραγματικῶς δι' ἐμὲ, καὶ δὲν
ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν κατηγορήσω.
Ἐγὼ εἶμι τὴν ὥστερα πολὺ εὐαίσθητη,
πολὺ εὐερέθιστη, καὶ φοβοῦμαι μάλιστα
μὴν εἶνε ἀσθενής.

— Μὰ πρέπει νὰ εἶνε, ἀφοῦ σὰς ἀ-
παγορεύῃ μίαν διασκέδασιν, ἡ ὁποία
εἶνε γενικὴ εἰς τὸ Κιρπασσέτον, ἐψι-
θύρισε ὁ Κάρλος· καὶ μὲ ὕφος περι-
λυτον προσέθεσε :

— Δὲν θὰ μου κάμνῃ καμμιὰ εὐ-
χαρίστησι πλέον νὰ παγοδρομῶ, τῶ-
ρα ποῦ δὲν θὰ ἔρχεσθε καὶ σεῖς.

Ἀπὸ τὴν κρίσιν ἐκείνην ἐσπε-
ρίδα τῆς Χαράς, ὁ Κάρλος ἐλάμβανε
μέρος εἰς ὅλας τὰς διασκέδας. Ὁ-
ποία διαφορά ἀπὸ τὴν μονήρη ζωὴν
τοῦ παρελθόντος ἔτους ! Χωρὶς νὰ
γνωρίζῃ εἰς τί νὰ ποδώσῃ τὴν μεταβο-
λὴν αὐτὴν, ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δὲν εἴ-
χαν δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν παραμικρὰν
προσοχὴν ἕως τῶρα, τὸν προσεκάλουν
εἰς τὰς συναναστροφάς των.

Ἡ οἰκογένεια Κούρτις προπάντων
τὸν ἐπεριποιεῖτο πολὺ. Ὁ Γουίλ
Κούρτις τὸν ἤθελε παντοῦ μαζὶ· τοῦ
εἰς τοὺς περιπάτους καὶ εἰς τὰ παιγνί-
δια, καὶ τοῦτο ἦτο ἀναντιρρήτως πλέον
εὐχάριστον παρὰ νὰ μὲνῃ, ὅπως ἄλλοτε,
παράμερα εἰς τὴν γωνίαν του.

Ἦτο μαρτύριον διὰ τὴν Αἰμιλίαν
νὰ βλέπῃ ἀπὸ τὸ παράθυρόν της, τὸ
ἀκόλουθον Σάββατον, ὅλας τὰς φί-
λας νὰ παραδίδωνται εἰς τὴν προσφιλε-
τὴν ἀσκήσιν, χωρὶς νὰ εἰμπορῇ καὶ
αὐτὴ νὰ ὑπάγῃ . . . Περισσότερον ἀπὸ
εἴκοσι μανθῆλια ἐκινήθησαν πρὸς τιμὴν
της. Ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς φιλικὰς
αὐτὰς ἐκδηλώσεις, ἀναπετάσας ἀπὸ τὸ
παράθυρον τὴν σὰ ρα ν της ὡς ση-
μαίαν, ἀλλὰ δὲν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δω-
μάτιόν της, φοβηθεῖσα μήπως ἤθελεν
υποκύψῃ εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ δανεισθῇ
παγοπέδιλα ἀπὸ καμμιὰν φίλην της.

Εὐτυχῶς δι' αὐτὴν, δὲν ἐβράδυσε νὰ
ἐπέλθῃ ἡ τῆξις τοῦ πάγου. Ἦτο πολὺ
πιθανὸν ὅτι ὁ βάλτος θὰ ἐπάγονε καὶ
πάλιν, διότι ὁ χειμὼν μὲν εὐρίσκετο
εἰς τὰς ἀρχάς του· ἀλλ' ἦτο ἀνακού-
φισις διὰ τὴν Αἰμιλίαν, νὰ μὴ βλέπῃ
ἐπὶ τινι καιρῷ, ἀγῶρια καὶ κοράσια
παγοδρομοῦντα μὲ τὴν χαρὰν ἐπὶ
τοῦ βάλτου . . .

Τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα, ὁ Κάρλος
ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Χῶδ εἰς
ἓνα οἰκίσκον, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ
δάσος, ἀρκετὰ μακρὰν, κατὰ τὰ βουνά.
Εἶχεν ἐντολὴν νὰ κόψῃ δένδρα καὶ νὰ

«κάμῃ ξύλα» πρὸς χρῆσιν τῆς οἰκίας.
Ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἐκεῖ ἀρκε-
τὸν μέρος τοῦ χειμῶνος, μαζὶ μὲ ἄλ-
λους ξυλοκόπους, ἐπῆρεν ὀλόκληρον
φόρτωμα βιβλίων, τὰ ὅποια τῷ ἐδάνει-
σαν ὁ δικαστὴς Δάβενπορτ καὶ ὁ Γουίλ
Κούρτις, εἶπε δὲ φεύγων εἰς τὴν Αἰ-
μιλίαν, ὅτι ὁ ἀστενοχρεῖτο «κατὰ τὸ
ἥμισυ ὀλιγώτερον» ἀπὸ πέρυσιν.

Δὲν συνέβη τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὴν Αἰ-
μιλίαν. Τὰ βράδρια προπάντων τῇ ἐφαί-
νοντο ἀτελείωτα καὶ ἀνυπόφορα. Μὴ
ἔχουσα ἄλλην διασκέδασιν ἀπὸ τὸ τῆς
τὰ κ τοῦ μεγάλου ὠρολογίου, τὸ γ ο ὁ ρ
γ ο ὁ ρ τῆς γάτας, τὰ μονοσύλλαβα τῆς
γιανιᾶς καὶ τὰ ἐπίσης σπάνια λόγια
τοῦ πάππου της, δὲν εἶχεν ἄδικον μὰ
τὴν ἀλήθειαν νὰ εὐρίσκη τόσον ἀργο-
κίνητον τὸν καιρὸν . . .

Αἱ μόναι συνομιλίας, τὰς ὁποίας ἔ-
καμναν κάποτε μετὰ τῶν οἱ δύο γέ-
ροντες, περιετρεφόοντο εἰς ζητήματα
χρηματικά, διὰ τὰ ὅποια κανὲν ἐνδια-
φέρον δὲν εἰμποροῦσε νὰ αἰσθανθῇ τὸ
κοράσιον. Τί τὴν ἐμέλειν αὐτὴν διὰ
τὰς τιμὰς τοῦ σίτου, ἢ διὰ τὴν ἐλάτ-
τωσιν τῶν φθῶρων ; Ἐνόμιζεν ὅτι ἔλε-
γαν πάντοτε τὰ ἴδια πράγματα, καὶ ἄ-
κούουσα ὁλονὲν νὰ ὀμιλοῦν περὶ «εἰ-
σοδήματος», κατήντησε νὰ βουλόνη
ταῦτά της μόλις ἡ μάμμη ἐπελαμ-
βάνετο αὐτοῦ τοῦ θέματος. Οὔτε ὑπῆρ-
χε τρόπος νὰ πηγαίνη νὰ βλέπῃ τὴν
Χαράν, ὅταν ἐφυσούσε τόσο δυνάτεις
ἄνεμος, ὥστε ἐξερριζοῦσε τὰ δένδρα, ἢ
ὅταν ἐμαίνετο ἡ βροχὴ κ' ἐλύσσα ἡ
χιὼν. Ἄλλοι λοιπὸν δὲν εἶχεν ἡ Αἰμι-
λία παρὰ τὰ βιβλία της, τὰς πτέριδάς
της, αἱ ὁποῖαι ἀνεπτύσσοντο θαυμασίως
εἰς τὴν μεγάλην ξυλίνην γάστραν, τὴν
ὁποίαν τῇ κατεσκεύασεν ὁ Κάρλος, καὶ
τὰς μετὰ τῆς Κας Φάγγ γραπτὰς συν-
διαλέξεις. Αἱ ὥραι παρήρχοντο μελαγ-
χολικαὶ καὶ μονότοναι· ἀλλ' ἐλάμβαν-
εν οὕτω, χωρὶς νὰ το ἐννοῇ, πολύ-
τιμα μαθήματα ὑπομονῆς κ' ἐγκαρ-
τερήσεως, καὶ ὁ καιρὸς της κάθε ἄλλο
ἐπήγαγεν παρὰ χαμῆνος, — ὅπως ἐ-
νόμιζεν.

Ἡ κυρία Χῶδ δὲν ἐφαίνετο διόλου
νὰ εἶχεν ἐκτίμησιν τὴν εὐπειθειάν της
εἰς τὸ ζήτημα τῶν παγοπεδίων. Καὶ
ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγίνετο πλέον
ἀπαιτητικὴ. Ἡ Ἐσθὴρ δὲν ἤκουε τὰ
πικρὰ της λόγια· ἀλλὰ διὰ τὴν Αἰμι-
λίαν ἐχρειάζετο μεγάλη δόσις φρονή-
σεως ὥστε νὰ μὴ ἐξανίσταται ὡς ἀκί-
νητος τὴν γιανιάν της νὰ τὴν μαλῶνῃ
διὰ τὸ παραμικρόν. Ἦτο ἄλλως τὸ φα-
νερὸν ὅτι ἡ Αἰμιλία ὑπερευαίσθησις τῆς
Κυρίας Χῶδ ἦτο σύμπτωμα κάποιας
νόσου. Ἡ ὀρεξίς της ἠλαττοῦτο ἀπὸ ἡ-
μέρας εἰς ἡμέραν, καὶ τὸ χροῶμα τοῦ
προσώπου της ἦτο τόσο χαλασμένον·
ὥστε ἡ Αἰμιλία μίαν ἡμέραν τῆς εἶπε,

— Γιαγιά, πρέπει νὰ κυτταχθῇ·
εἶμαι βεβαία ὅτι πάσχετε.

Εἰς ταῦτα ἡ γηραιὰ κυρία ἀπήντησε
θυμωμένη :

— Πολλοὶ ἄνθρωποι θὰ ἔλεγον ὅτι
εἶνε ἄρρωστοι, ἂν ὑπέφεραν ὅσα ἐγὼ
παραδείγματα χάριν ἡ μητέρα σου.
Ἄν ἦταν στὴ θέσι μου, θὰ ἔπεφτε στὸ
κρεβάτι πρὸ πολλοῦ. Ἐγὼ ὁμως . . .
δὲν εἶμαι, βλέπεις, τόσο ν ι α ν ι α ρ ι -
σ μέ ν η.

«Διὰ τί νὰ τα ἔχῃ πάντα μὲ τὴν μη-
τέρα μου, ποῦ οὔτε κἀν τὴν γνωρίζει !»
ἐσυλλογίσθη ἡ δυστυχὴς Αἰμιλία φεύ-
γουσα, μὲ περιλυτον τὴν ψυχὴν· «ἡ
καίμενη ἡ μαμά μου δὲν της ἔκαμε ποτὲ
τίποτε !»

Ἄλλ' ἡ Αἰμιλία δὲν ἦτο πλέον ἡ
φίλις κόρη τοῦ προηγούμενου ἔτους,
καὶ προσέθεσε :

«Πρέπει νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἡλι-
κιωμένους ὅτι καὶ ἂν κάμνουν· ὅταν
αὐτὴ θὰ γνωρίσῃ τὴν μαμά, θὰ ἀνγνω-
ρίσῃ ὅτι τὴν ἀδίκησε.»

[Ἐπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάϋ]

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΦΩΛΕΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἰ ἐρημοὶ φω-
λεαὶ ἐπανεῦ-
ρον τοὺς πε-
ρωτοὺς των
ἐνοίκους, αἱ
καλαὶ χελι-
δόνες ἐπέ-

στρεψαν πρὸ πολλοῦ, καὶ τὰ παιδρά των
κελαδῆματα γαμίζον τὸν μυρωμένον
ἀέρα. Ἡ ἀνοιξιὰτικὴ αὐτὴ μουσικὴ μ'
ἐπαναφέρει εἰς τὸ παρελθόν, μοῦ ὑπεν-
θυμίζει μίαν παλαιὰν ἱστορίαν, μίαν
παιδικὴν ἀνάμνησιν, τὴν ὁποίαν θὰ σας
διηγηθῶ.

Κατοικοῦσαμεν τότε εἰς ἓνα δρόμον,
ὁ ὅποιος, — ὅπως οἱ περισσότεροι τῆς
πατρίδος μου, — περιεβάλλετο ἀπὸ ὑ-
ψηλά, παμπάλαια καὶ μαυρισμένα σπι-
τια, μὲ πολὺ γραφικὴν, ἀλλὰ καὶ πολὺ
μελαγχολικὴν τὴν ὄψιν. Ἀνάμεσα εἰς
τὰ μαῦρα αὐτὰ σπίτια, ὑπῆρχε κ' ἓνα
λευκόν. Ἦτο νεότεστον, μεγαλήτερον
καὶ ὑψηλότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, κομψόν,
μ' ἐξώστην καὶ μὲ στοάν, σχεδὸν μεγα-
λοπρεπές.

Λέγουν, ὅτι αἱ χελιδόνες ἀγαποῦν
τὰ ἐρείπια, φαίνεται ὁμως ὅτι ἀγαποῦν
καὶ τὴν καθαριότητα. Κ' ἐνθ' ἑνὶ πρῶτα
εἰς τὸν δρόμον ἐκείνον δὲν ὑπῆρχε φω-
λεὰ, μόλις ἐγίνετο τὸ καινούργιον σπίτι

κ' ἐπρόβαλεν ὁ ὥραιος λευκὸς τοῦ ἐ-
ξώστης, μίαν οἰκογένειαν χελιδόνων, —
πολιτισμένη καὶ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια
χωρὶς ἄλλο, — τὸν ἐξέλεξεν ἀμέσως
ὡς . . . οἰκόπεδον. Καὶ ἐκεῖ, εἰς τὴν
ἀσφαλεστέραν γωνίαν, ἡ ὁποία ἐσχημα-
τίζετο ἀπὸ τὸν ἐξώστην, τὸ μεσαῖον
πέτρινον ὑποστήριγμά του καὶ τὸν ταίχον
τῆς οἰκίας, ἐκτίσθη, μετὰ τῶν φαιδρο-
τέρων ἀσμάτων ποῦ εἰμπορεῖτε νὰ φαν-
τασθῇτε, ἡ πλέον χαριτωμένη χελιδ-
νοφωλεὰ.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ σας περιγράψω τὴν
χαρὰν τῶν γειτόνων διὰ τὸ μέγα αὐτὸ
γεγονός. Ἡ φωλεὰ ἐκείνη ἐθεωρήθη
ὡς εὐλογία τοῦ Θεοῦ, εὐδοκῆσαντος ἐ-
πιτέλους νὰ ρίψῃ τὸ βλέμμα καὶ εἰς
τὸν σκοτεινὸν μας δρόμον . . . Τὰ παι-
διά προπάντων εἶχαν ἐτρελλαθῇ, κ'
ἐπὶ ὥρας, εἶτε ἀπὸ τὸν δρόμον εἶτε ἀπὸ
τὰ παράθυρα, ἐμέναμεν ἐκστατικὰ ἀπέ-
ναντι τοῦ θαύματος. Ἀλλὰ καὶ οἱ μεγά-
λοι δὲν ἐπήγαγιναν ὀπίσω. Κάτι ὑποδημα-
τοποιοί, — τ σ α ρ ο υ χ ᾶ δ ε ς μ ᾶλλον,

— οἱ ὅποιοι εἰργάζοντο ἀντικρὺ τῆς
νέας οἰκίας, ἦσαν κατενθουσιασμένοι μὲ
τὴν φωλεάν, κ' ἐνόμιζες ὅτι ἡσθάνοντο
ὀλιγώτερον τὸν κόπον τῆς ἐργασίας των,
ὑπὸ τὴν θορυβώδη εὐτυχίαν τῆς περω-
τῆς οἰκογενείας. Διότι μετ' ὀλίγον,
ἐπρόβαλαν ἀπὸ τὴν φωλεάν τρεῖς-τέσ-
σαρα κεφαλάνια μὲ ὀλάνοικτα στόμα-
τα, καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ἔκαμναν
ἄλλο οἱ γονεῖς, παρὰ νὰ πηγαινοέρ-
χωνται καὶ νὰ τὰ ταξίζουν. Καὶ οἱ
ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, οἱ χάσκοντες
μὲ τόσο εὐτυχὲς μειδίαμα κατὰ τὸν
ἐξώστην, θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κάμουν
ἐγκλημα, ἂν ποτὲ ἤθελε τολμήσῃ κα-
νένας κακὸς νὰ φθονήσῃ καὶ νὰ κατα-
στρέψῃ τὴν εὐτυχίαν των . . .

Αὐτὸ τὸ ἐνόνῃς μίαν ἡμέραν, ποῦ
ἐγύριζα ἀπὸ τὸ σχολεῖον μ' ἓνα συμ-
μαθητὴν μου. Ὁ Παντελῆς δὲν κα-
τοικοῦσεν εἰς τὸν δρόμον μας, ἀλλὰ διὰ
νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἰδικόν του, ἐπρεπε
νὰ τον περάσῃ. Καὶ δι' αὐτὸ ἐσκολά-
ζαμε μαζὶ. Ὅταν ἐπερνούσαμεν ἀπὸ τὸ
καινούργιον σπίτι, ἐστεκόμεθα ἀρκετὴν
ὥραν κάτωθεν τῆς φωλεᾶς. Καὶ ὁ συμ-
μαθητὴς μου ἐπίσης ἔδειχνε πολὺ ἐν-
διαφέρον δι' αὐτήν, — ἀλλὰ πολὺ δια-
φορετικοῦ εἶδους. Ἡ φωλεὰ τοῦ ἀφύ-
πιζε τὰ ἄγρια ἐκεῖνα ἐνστικτὰ, τὰ
ὅποια τρέφουν μερικὰ παιδιά. Τὸν ἐπέ-
ραζε πολὺ, — καὶ τὸν ἐπέεραζε προπάντων
διότι τὴν ἀγαπούσαμεν καὶ τὴν ἐκαμα-
ρόνκαμε ὅλοι. Σὺν νὰ ἤθελε νὰ τὴν
ἀρπάσῃ, σὺν νὰ ἤθελε νὰ τὴν κατα-
στρέψῃ . . . Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην,
καθὼς ἐπερνούσαμεν ἀπὸ κάτω, δὲν
ἐβαστάχθη :

— Νάχα ἓνα καλάμι ψηλό, — μοῦ
εἶπε, — νὰν της δώσω, νὰν της δώσω . . .
Καὶ ὕψωσε τὸ χεῖρ τοῦ πρὸς τὴν

φωλεάν, καὶ τὸ ἐκίνησε ὡς νὰ ἐκρα-
τοῦσε πραγματικῶς τὸ καλάμι, καὶ τὸ
προσώπακι τοῦ ἔλαθεν ἐκφρασιν κακίας,
ποῦ δὲν θὰ τὴν λησμονήσω.

Ἀλλὰ οἱ τ σ α ρ ο υ χ ᾶ δ ε ς τὸν
ἄκουσαν. Ἐγούργλωσαν τὰ μάτια των
φοβερά καὶ τοῦ ἐφώναξαν :

— Γιὰ κόπιασε ! . . . γιὰ πάρε τὰ μοῦ-
τρά σου ! . . .

— Θὰ καλοπεράσῃς ! . . .
Κ' ἓνας τοῦ ἐδείξεν ἀπειλητικῶς τὸ
βαρὺ ὀρεχάκινον ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁ-
ποῖον ἐκτυποῦσε τὰ πετσά . . .

Ὁ Παντελῆς ἐταπεινώσε τὴν κεφα-
λήν κ' ἐσπευσε νὰπομκρυνοθῇ . . . Ἐ-
σκοτείνιασε τὸ πρόσωπόν του, καὶ ὡς
τὴν ὥραν ποῦ ἐχωρίσθημεν, δὲν εἶπε
λέξις. Ἐβράζειν ἀπὸ μέσα του. Ἡ
πρόκλησις, ἡ ἀπειλή, — ὅπως κάποτε
συμβαίνει εἰς τὰ παιδιά, — τοῦ ἐγέννη-
σε πείσμα. Καὶ ἡ κακὴ ἰδέα ποῦ του
ἐπέρχετο ἀπὸ τὸ κεφάλι, τοῦ ἐκαρφώ-
θη ἐκεῖ καὶ τοῦ ἐγένεν ἀπόφασιν.

Ἐτσι ἐξηγῶ τῶρα τὸ κίνημά του.
Διότι τὸ ἴδιον ἐκεῖνο βράδυ, ἀφοῦ ἔ-
κλεισε τὸ ἐργαστήρι κ' ἐφυγαν οἱ τσα-
ρουχάδες, καὶ ὁ δρόμος μας ἐδυθίσθη
κατὰ τὸ σῆμα εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ
εἰς τὸ σκότος, ὁ Παντελῆς ἤλθε μ' ἓνα
ψηλὸ καλάμι κ' ἐδοκίμασε νὰ κρημνίσῃ
τὴν φωλεάν . . .

Ἀλλὰ δὲν εἶχε κατορθώσῃ τίποτε
ἀκόμη, ὅταν τὰ ξεφωνητὰ του ἀνεστά-
τωσαν τὴν γειτονίαν. Οἱ ἄνθρωποι ἐπε-
τάχθησαν ἐξω ἐντρομοί.

— Τὸ μάτι μου ! ἐξεφώνιζεν ὁ Παν-
τελῆς, τὸ ματάκι μου !

— Μὰ τί ; . . . πῶς ; . . . ποῖος
σ' ἐκτύπησε ; . . . Μὲ τὸ καλάμι ;

— Ὅχι . . . τὸ μάτι μου ! . . . μ'
ἐκούτσούλισε τὸ χελιδόνι ! . . .

Τὸν ὠδήγησαν ἀμέσως εἰς τὸ Φαρ-
μακεῖον, ὅπου τὸν παρέλαβεν ἓνας ἰα-
τρός . . . Τὸ μάτι τοῦ ἐκινδύνευσε νὰ
χαθῇ, ἀλλ' ἐσώθη, ἀφοῦ ὑπέφερεν ὅσον
τοῦ ἀξίζει. Καὶ οἱ ἀγαθοὶ τ σ α ρ ο υ -
χ ᾶ δ ε ς ἀπηλλάχθησαν αὐτῷ ἀπὸ τὴν
ἐνόχλησιν νὰ ἐκδικηθοῦν αὐτοὶ τὸν ἐπι-
βουλευθέντα τὴν εὐτυχίαν των.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σας ἐξηγήσω
πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα. Φαντάζεσθε
βέβαια, ὅτι μὲ τὸ πρῶτον κτύπημα τοῦ
καλαμιοῦ, τὰ χελιδόνια ἐξεπέταξαν
φοβισμένα, καὶ καθὼς ὁ Παντελῆς εἶχε
τὰ μάτια του σηκωμένα, ἡ φυσικὴ ἐκεί-
νη ἐκδήλωσις τοῦ τρόμου . . . τὸν εὗρεν
ἀκριβῶς εἰς τὸ μάτι. Σύμπτωσις, θὰ
εἰπῇτε. Ἀλλὰ δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος
βλέπει παντοῦ καὶ πάντοτε τὸν δάκτυ-
λον τῆς Θεῆας Προνοίας, σύμπτωσις δὲν
ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ποτέ, — οὔτε
ὅταν ἀνταμείβεται κατὰ θαυμασίον τρό-
πον ὁ καλὸς, οὔτε ὅταν τιμωρῆται ἐπί-
σης ὁ κακός.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΕ'.

“Εφθασαν κ' αἱ διακοπαί. Ὁ Τάκης καὶ ὁ Τότος, γιὰ δυὸ μῆνες, θὰ ξεκουρασθοῦν καὶ ἀπὸ τὰ μαθήματα καὶ ἀπὸ το στρατιωτικὰ γυμνάσια.

Τώρα διαβάζουν γιὰ διασκέδασι. Ἀλλὰ τί ἄρᾳ γε νὰ εἶνε αὐτὰ τὰ βιβλία, πού τους ἀρέσουν τόσο καὶ τα διαβάζουν μὲ τόσο προσοχὴ κ' εὐχαρίστησι;

Καὶ τί ἄλλο εἰμπορεῖ νὰ εἶνε παρὰ τόμοι τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν » καὶ τῆς « Βιβλιοθήκης » τῆς;

Εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτοὺς, θὰ διαβάσουν μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν ἰδική τους ἱστορίαν. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ χαροῦν πολὺ πού ζωγραφίζεται ἐκεῖ, ὅπως τῆς ἀξίζει καλὰ, ἡ ἐξαδελφούλα των Λιλίκα· καὶ δὲν θὰ δυσχεραστῇ καθόλου πού εἶπαμε καὶ γιὰ μερικά ἐλαττώματά των, γιὰτὶ τώρα πιά ἐδιορθώθηκαν. Ὅσο γιὰ τὴν ἀμοibaίαν ἀδελφικὴν ἀγάπην των, αὐτὴ ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ. Διατηροῦν ἀκόμη καὶ τὰ προτερήματά των, καὶ θὰ τα διατηρήσουν.

Τελος πάντων τώρα εἶνε τόσο καλὰ παιδιὰ, πού εἰμποροῦν νὰ γίνουν παράδειγμα καὶ διὰ τὰ τωρινὰ ἀδελφία των καὶ διὰ τὰ μέλλοντα, — εἴτε δίδυμα εἴτε ὄχι.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Οἱ μαῦροι. — Ἡ σιδηρὰ προσωπίς. — Ἡ χάρις τοῦ Μοραμπέ. — Ταξείδιον εἰς τὸ εσωτερικόν. — Ἡ μανιόκα. — Κακὸς σύντροφος. — Φεῖδι ψητό.

Τὰς πρώτας ἡμέρας, ὁ Ἀνδρῆκος ἐτριγύρισε τὴν πόλιν μαζὶ μὲ τὸν κ. Βιλλιέρ. Εἰς καθὲς βῆμα σχεδὸν ὁ Ἐπιθεωρητὴς εὕρισκεν εὐκαιρίαν κάτι νὰ διδάσκῃ τὸν μικρόν του προστατευόμενον, ὁ ὁποῖος πάλιν ἐπῆρε θάρρος καὶ δὲν ἔπαυε τὰς ἐρωτήσεις. Ἀλλὰ ἴσα ἴσα αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία πού ἐδείχνε πάντα νὰ μανθάνῃ, ἔκαμνε τὸν κ. Βιλλιέρ νὰ ἐνδιαφέρεται δι' αὐτὸν περισσότερο.

Σιγά-σιγά ὠμίλησαν γιὰ ὅλα τὰ πράγματα. Ἔτσι ὁ Ἀνδρῆκος ἔμαθε τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς. Ἔμαθ' ὅτι ὁ πρῶτος Εὐρωπαῖος, πού ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς τὴν Βραζιλίαν, τὸ 1500, ἦτον ἓνας πορτογά-

λός, ὀνομαζόμενος Γιαννῆς Πινζών. Ἔμαθ' ὅτι τὸ Ρίον Ἰανέιρον ἐκτίσθη ἀπὸ τοὺς Πορτογάλους τὸ 1556, ὅτι το ἐπῆραν οἱ Ὀλλανδοὶ τῷ 1640, ἀπὸ αὐτοὺς ὁ βασιλικὸς εἰκος τῆς Βραγαντίας, καὶ ἐπειτα τὸ ἐκυρίευσεν ὁ γάλλος Δουγκουάι Τρουέν, τὸ 1711.

Ὅταν ὁ μικρὸς μουῦσος ἤκουε νὰ λέγουν διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὰ κατορθώματα κανενὸς μεγάλου θαλασσινοῦ, ὡς ὁ Τρουέν, ἡ καρδιά του ἐξεγείλιζεν ἀπὸ ἐνθουσιασμόν· ἤσθάνετο ἐπιθυμίαν νὰ διαπρέψῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν, καὶ συγχρόνως λύπην, διότι ἴσως ἦτο ἀνίκανος.

— Παιδί μου, τοῦ ἔλεγε τότε ὁ κ. Βιλλιέρ· νὰ συλλογίζεσαι μόνον τὴν τακτικὴν, τὴν καθημερινὴν σου ἐργασίαν. Κάθε φορὰν πού πρόκειται νὰ κάμῃς κάτι, ἐρώτα τὴν συνείδησίν σου καὶ κάμνε το ὅπως σοῦ λέγει αὐτή. Τὸ ἴδιο ἔκαμνε καὶ ὁ Τρουέν καὶ ὅλοι οἱ τίμιοι ἄνθρωποι ὅλων τῶν χωρῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Ἀπὸ ὅλα τὰ νέα πράγματα πού ἔβλεπεν ὁ Ἀνδρῆκος, ἡ θέα τῶν μαύρων δούλων τοῦ ἔκαμνε τὴν ζωηροτέραν ἐντύπωσιν.

Οἱ δυστυχισμένοι μαῦροι, μισόγυμνοι, κουρελιασμένοι, ἐγύριζαν εἰς τοὺς δρόμους φορτωμένοι βρειά, κ' ἐδέρνοντο καὶ ὑβρίζοντο ὡς κτήνη. Κ' αἱμάτωνεν ἡ καρδιά τοῦ παιδιοῦ ὅταν ἔβλεπεν αὐτὴν τὴν ἀποκτήνωσιν.

Μίαν ἡμέραν, κάποιος ἀνταποκριτὴς τοῦ κ. Βιλλιέρ, — ὁ σενιὸρ Φαράω, — τοῦ ἔστειλεν εἰς τὸ σπίτι διάφορα πράγματα, μ' ἓνα μαῦρον, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἦτο σκεπασμένον μὲ μίαν μάσκαν, δεμένην ἀπὸ πίσω μὲ ἀλυσίδα.

Τὴν προσωπίδα αὐτὴν τὴν μεταχειρίζονται συχνά, διὰ νὰ ἐμποδίσουν τοὺς μαῦρους νὰ τρώγουν χῶμα. Πραγματικῶς, μερικοὶ πάσχουν ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν στερμαχικήν, ἡ ὁποία τοὺς κάμνει νὰ τρώγουν χῶμα καὶ κάρβουνον, καὶ ὅταν τοὺς ἀφίνουν ἐλευθέρους νὰ ἱκανοποιοῦν τὴν παθολογικὴν αὐτὴν ὄρεξιν, γρήγορα ἀποθνήσκουν.

Μεταχειρίζονται ἀκόμη τὴν προσωπίδα καὶ ὡς ὄργανον τιμωρίας, ὡς βασιανιστήριον, ἀλλ' αὐτὸ συμβαίνει σπανίως. Ἐν τούτοις αὐτὸ εἶχε πάθῃ ὁ μαῦρος, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁμιλοῦμεν. Εἶχεν αὐθέντην πολὺ κακόν, πολὺ σκληρόν καὶ ἀπάνθρωπον πρὸς τοὺς δούλους του.

Μίαν ἡμέραν πού ἐκτυποῦσε μὲ κλωτσιὰς τὸν υἱὸν τοῦ μαύρου, — ἓνα παιδάκι ὀκτώ-δέκα χρόνων, — ὁ δυστυχισμένος πατέρας ὑπήκουσεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς καρδιάς του καὶ ἤθελ' ἵνα ὑπερασπισθῇ τὸ παιδί του. Ἀντίστασις κατὰ τῆς ἐξουσίας! Ἀμέσως ἐδόθη κ' ἐμαστιγώθη ἀνηλεῶς.

Ὁ σενιὸρ Φαράω ἤμποροῦσε νὰ τὸν καταδικάσῃ εἰς θάνατον· ἀλλὰ δὲν ἐνόουσε νὰ χάσῃ ἓνα δούλον τόσο ρωμαλέον καὶ ἐξυπνον ὡς ὁ Μοραμπέ. Τοῦ ἔχρ' ἔσ' λοιπὸν τὴν ζωὴν, ὅχι ἀπὸ φιλανθρωπίας ἀλλ' ἀπὸ συμφέρον. Τὸν ἐξεδίκθη ὅμως ἀκόμη πλέον σκληρότερα, διότι καθὲς φορὰν τοῦ ἐπέβαλλε τόσας μαστιγώσεις, ὅσας ὁ δυστυχὴς ἤμποροῦσε νὰ υποφέρῃ χωρὶς νάποθάνῃ, καὶ συγχρόνως τὸν κατεδίκασεν εἰς τὸ φοβερόν βασανιστήριον τῆς προσωπίδος.

Ἐνθὺ ὁ κ. Βιλλιέρ ἐξήταξε τὰ πράγματα πού του εἶχε φέρῃ, ὁ μαῦρος διηγῆθη τὴν ἱστορίαν του εἰς τὸ ναυτόπουλο, ἡ ἡλικία τοῦ ὁποῖου τὸν ἐνθύμιζε τὸ παιδί του.

Ὅταν ὁ Μοραμπέ ἔφυγεν, ὁ Ἀνδρῆκος ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ τὸν Ἐπιθεωρητήν, μὲ ὕψος παιδιοῦ πού θέλει νὰ ζητήσῃ κάτι ἀλλὰ δὲν τολμᾷ. Ὁ κ. Βιλλιέρ τὸν ἐννόησε.

— Μὰ τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησε.

Ὁ Ἀνδρῆκος διηγῆθη τὴν ἱστορίαν τοῦ Μοραμπέ.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

— Μὰ νὰ... ὁ σενιὸρ Φαράω λέγει καὶ ξαναλέγει ὅτι ὅλο του τὸ σπῖτι εἶνε στῆ διαθέσί σας...

— Ἐπειτα;

— Ἄν του ἐξητούσατε χάρι γιὰ τὸν Μοραμπέ, θὰ σὰς τὴν ἔδιδε...

— Κατεργάρε! ἀπήντησεν ὁ κ. Βιλλιέρ, χαίδευσεν τὸ κεφάλι τοῦ Ἀνδρῆκου.

Αὐτὸς ἐννόησεν ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἦτο τελειωμένη, καὶ τὰ μάτια του ἔλαμψαν ἀπὸ χαρὰν.

Πραγματικῶς τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ κ. Βιλλιέρ τὸν ἔστειλεν εἰς τοῦ σενιὸρ Φαράω, καὶ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού ἀπήντησεν εἰς τὴν αὐτὴν ἦτο ὁ Μοραμπέ... ἀλλὰ χωρὶς μάσκας!

Ὁ δούλος ἔτρεξεν εἰς τὸν Ἀνδρῆκον, ἐγονάτισε καὶ τὸν εὐχαρίστησε θερμότερα.

— Ἄν ποτὲ ὁ μικρὸς ἄσπρος μὲ χρειασθῇ, τοῦ εἶπεν, εἶμαι ὅλος δικός σου!

Ὁ Ἀνδρῆκος ἔχαρ' ὅλῳ πού ἔβλεπε τὸν δυστυχὴ μαῦρον ἐλεύθερον τοῦλάχιστον νάναπνέῃ, ἀλλὰ δὲν ἐφάντασθ' ὅτι ὁ Μοραμπέ ἤμπεροῦσε ποτὲ νὰ του φανῇ χρήσιμος.

Ἐντούτοις ὁ Ἐπιθεωρητὴς ἐτοιμάζετο νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Ἐπειδὴ μέρος τοῦ ταξιδίου θὰ ἐγένετο διὰ θαλάσσης, ὁ πλοίαρχος τοῦ προσέφερε τὴν μεγάλην ἄκατον τοῦ πλοίου, καὶ ὡς πλήρωμα τοῦ ἔδωκε τοὺς καλλιτέρους ναῦτας τοῦ Ζά ν-Μ πάρτ. Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ αὐτῶν ἦσαν ὁ Τζανῆς, ὁ Νορζέκ καὶ ὁ Φλατάκ. Ὁ Ἀνδρῆκος ἔλαβε τὴν ἄδειαν νάκολουθήσῃ τὸν κ. Βιλλιέρ, μολοντι αὐτὸς ἐδίσταζε νὰ τὸν πάρῃ, διότι ἐφοβεῖτο τοὺς πυρετούς, πού κάμνουν θραῦσιν εἰς τὴν Βραζιλίαν.

Τὴν ἄκατον θὰ ἐκυβερνοῦσεν ὁ κ. Ναθαναὴλ Γκανφλέ, ὁ πλέον φρόνιμος, ἀκριβὴς καὶ σιωπηλὸς ἀξιωματικὸς πού ἀπήντησε ποτὲ εἰς τὰ τόσα ταξείδια τοῦ Ζά ν-Μ πάρτ, ὁ κ. Μάρκελλος Γκωτιέ, ἔλαβε τὴν ἄδειαν νάκολουθήσῃ τοὺς ἐκδρομεῖς.

Τίποτε σπουδαῖον δὲν συνέβη εἰς τὸ ταξεῖδι. Τὸ βράδυ ἐβγήκαν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Σάν-Ζουάν, (Ἅγιος Ἰωάννης), ἡ ὁποία ἀπέχει ἐπάνω-κάτω 40 λέγ κ ο υ ας ἀπὸ τὸ Ρίον-Ἰανέιρον. Ἡ βραζιλιανὴ λέγ κ ο υ α ἰσοδυναμεῖ μὲ 1600 μέτρα.

Ὁ κ. Βιλλιέρ, ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὁ ἰατρὸς ἐνοικιήθησαν εἰς ἓνα ξενοδοχεῖον, — ἂν εἰμπορῇ νὰ ὀνομασθῇ ξενοδοχεῖον ἓνα παλινόσπιτο, ἀκάθαρτον, ὅπου δὲν εὕρισκε κανεὶς οὔτε νὰ φάγῃ οὔτε νὰ πιῇ.

Ἐβδαίωσαν τὸν κ. Ἐπιθεωρητὴν ὅτι ὁ δρόμος ἦτο ἀσφαλὴς. Ἐπειδὴ ὅμως

οἱ μαῦροι μαρρόνοι (δραπέται) εἶχαν καταφύγῃ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ὁ κ. Βιλλιέρ ἐσκέφθη ὅτι ἦτο φρόνιμον νὰ συνοδευσθῇ καὶ ἀπὸ μερικοὺς ἀνθρώπους του.

Τὸ ἴδιο βράδυ πού ἐφθασεν εἰς τὸ Σάν-Ζουάν, ἔδωκε διαταγὴν νὰ του φέρουν μουλάρια διὰ τὴν ἐπαύριον. Καὶ πρῶτ' ἄλλων ἐξέκίνησαν.

Ἡ συνοδεία ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν Τζανῆν, τὸν μπάρμπα-Ευζάτον, τὸν ἀχώριστόν του Φαφλατάκ, ἓνα δόκιμον, τὸν Ἀνδρῆκον καὶ τὸν Βερνάρδον Λουβιέ. Ἐλησμώνησα νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι καὶ ὁ τελευταῖος αὐτὸς

ἀπετέλει μέρος τοῦ πληρώματος τῆς ἄκατου. Δέν τ' ἔκαμαν αὐτὴν τὴν χάριν ἐξ αἰτίας τῆς καλῆς του διαγωγῆς· ἀπειναντίας ὁ πλοίαρχος εἶχε πολλὰ παράπονα ἐναντίον τοῦ ἀλλὰ ἴσα-ἴσα τὸν ἐξαπέστειλε, διὰ νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν μερικῶν παλαιοτέρων, πού τοὺς ἐγνώρισεν εἰς τὸ Ρίον-Ἰανέιρον.

Διὰ νὰ μὴ τὸν ἀργοπορήσουν οἱ πεζοί, κ' ἐξ αἰτίας τῆς φοβερᾶς ζέστης, ἡ ὁποία ἤμπεροῦσε νὰ βλάψῃ τοὺς ἀνθρώπους του, ὁ κ. Βιλλιέρ εἶχε παραγγεῖλῃ μουλάρια καὶ ἄλογα δι' ὅλους. Ἀλλὰ οἱ ναυτικοὶ δὲν εἶνε συνήθως καλοὶ καβαλάρηδες, καὶ ἡ ἱππασία εἰς τὴν ἀρχὴν τοὺς ἐδυσκόλευσεν.

Ὁ Φαφλατάκ ὅμως ἐδῆλωσεν ὅτι καβαλικεύει καλλίτερα καὶ ἀπὸ Κένταυρον. Τοῦ ἔδωσαν ἓνα μεγάλο ζῶον κολοβόν, κοκκαλιάρικον, μὲ ἀνήσυχα αὐτιά, τὰ ὁποῖα ἐκρατοῦσε πάντοτε ὀπίσω, — σημεῖον δυσπιστίας καὶ παραξενείας. Ἀλλ' ὁ Φαφλατάκ δὲν ἐσοκίετο γιὰ τέτοια συμπτώματα. Ἔκαμε νὰ καβαλικεύσῃ...

— Μὰ γιατί τὸ πιάνεις ἀριστερᾷ; τοῦ ἐφώνησεν ὁ Ευζάτος.

— Ἔτσι μ' ἀρέσει ἐμένα, ἀπεκρίθη ὁ Φλατάκ. Εἶνε ἡ μέθοδός μου... ὅλως

διόλου δική μου... Ἐγὼ τὴν ἐπινόησα. Ἀλλὰ τὸ ἄλογον, τὸ ὁποῖον δὲν ἤξευρε τὸς νέας μεθόδους, ἐθεώρησε τὸ πρᾶγμα ὡς προσβολὴν προσωπικῆς. Ἀρχισε νὰ στρηγογυρίζῃ, διὰ νὰποφύγῃ τὸν ἀδέξιον καβαλάρην, καὶ συγχρόνως ἐσήκωνε τὸ κεφάλι καὶ το ἔσειε μὲ ὕψος ἀδαμάστου πείσματος.

— Τοῦ κακού! ἐφώνησεν ὁ Φαφλατάκ· ἄς τα, γιατί δὲν περνοῦν αὐτὰ σ' ἐμένα. Θὰ σε καβαλίεψω, πού νὰ περτοῖς ὡς τοὺς οὐρανοὺς!

Καὶ πραγματικῶς, μὲ κίνημα ἐπιτυχμένον, κατώρθωσε νὰ πηδήσῃ καὶ νὰ

« Ἐγονάτισε καὶ τὸν εὐχαρίστησε θερμότερα. » (Σελ. 125, στήλ. α'.)

σταθῇ ἐπάνω εἰς τὴν ράχην τοῦ ἀλόγου, ἀλλὰ πού νὰ καβαλικεύσῃ! Ἀπὸ τῆς μίας μεριᾶς τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν ἄλλην τὰ πόδια... ἐμοίεζε μὲ σκακὶ στὰρι πεταγμένο ἐκεῖ ἐπάνω. Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε, πού τὸ ἄλογον ἄρχισε νὰ τρέχῃ καὶ νὰ κλωτσᾷ μανιωδῶς...

Ἐπιτέλους ὁ Φλατάκ κατώρθωσε νὰ καθήσῃ εἰς τὴν σέλλαν, ἀλλὰ τοῦ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ φθάσῃ τοὺς ἀναβολεῖς (σκάλες), διότι ἦσαν πολὺ χαμηλὰ γιὰ τὸ ἀνάστημά του. Κ' ἐνῶ ἔφευγε, κρατούμενος μὲ πόδια καὶ μὲ χέρια καὶ βλασφημῶν τὸ ζῶόν του, ἄλλαι, παρόμοιαι

σκηναί διεδραματίζοντο από πίσω του. Ο Βερνάρδος είχε ξετρυπώσει, — άγνωστον από πού, — ένα πελώριον σπηρούνι καί το είχε δέσει στερεά εις τὸ παπούτσι του. Ὁ ὁδηγὸς τὸν ἐσυμβούλευε νὰ το βγάλῃ, ἀλλ' ὁ μικρὸς ἀπαντοῦσε μὲ ἀστείλ κ' ἐπιτέλους τὸ ἐκράτησε.

Εἴτε διότι τὸ μουλάρι δὲν ἀγαποῦσε τὰ σπηρούνια, εἴτε διότι τοῦ ἐφάνη παράξενον νὰ σπηρουνίζεσαι μόνον ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἄρχισε νὰ κλωτοῖ. Ἀφ' οὗτος καὶ εὐκίνητος, ὁ Βερνάρδος ἐκρατήθη καλὰ ὅσῃν ἀρχή, ἀλλὰ, καθὼς ἐπολεμοῦσε νὰ σταθῇ στὴ σέλλα, δὲν ἤμποροῦσε πλέον νὰ διευθύνῃ τὰ πόδια του. Ὅσον ἐπαράδερνε τὸ μουλάρι, τόσο τὸ σπηρούνι ἐχάνατο εἰς τὸ κράτος του δὲν ἦταν τρόπος αὐτοῦ διὰ νὰ ἤσυχον τὸ ζῖον. Ἐπιτέλους ἔφυγε μὲ μεγάλον καλπαμόν, καὶ ὁ Βερνάρδος, διὰ νὰ μὴ πέσῃ, ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὸ χαλινάρι, ὅπως ἀπὸ κανένα σχοινὶ τοῦ πλοίου, ὅταν εἶνε τρικυμία!

Ὁ δυστυχὴς Νορξέν, χωρὶς νὰ πταίῃ εἰς τίποτε, ἔγινε θύμα τοῦ κατηραμένου σπηρουνιοῦ. Τὸ μουλάρι τοῦ Βερνάρδου ἦτο ὁ πιστότερος σύντροφος τοῦ ἰδικοῦ του, καὶ δι' αὐτό, μόλις ἔφυγε τὸ ἓνα, ἀμέσως ἔτρεξε καὶ τὸ ἄλλο κατόπι του. Πρέπει νὰ εἰπωμεν, διὰ νὰ σώσωμεν τὴν τιμὴν τοῦ ναύτου, ὅτι ἐτράβηξε τόσο δυνάτῃ τὸ χαλινάρι, ὥστε τὸ κομμάτι ἔμεινε στὰ χέρια του. Καὶ μὴ ἔχων τότε κανένα μέσον διὰ νὰ κυβερνήσῃ τὸ ζῖον του, ἔσκυψεν ἐμπρὸς κ' ἐπιάσθη μὲ τὰ δύο χέρια ἀπὸ τὴν χαίτην του, — καὶ εἰς αὐτὴν τὴν κωμικοτραγικὴν στάσιν τὸν εἶδαν οἱ ἄλλοι ταξιδιώται νὰ χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια των.

Μετὰ μίαν ὥραν τοὺς ἤσαν καὶ τοὺς τρεῖς εἰς τὸ ἴδιον μέρος καὶ εἰς τὴν ἴδιαν συμφορὰν: Ὁ Φλατὰν ἦτο καθισμένος κ' ἐτίριβε τὰ γόνατά του. Ὁ Βερνάρδος, πού το μουλάρι τὸν εἶχε πετάξῃ ἐπάνω εἰς κάτι ἀγκάθια, εἶχε τὸ πρόσωπον καταξέσιμνον. Ὅσον διὰ τὸν Εὐδᾶτον, αὐτὸς εἶχε πέσῃ μὲ τὴν ῥάχην καὶ δὲν εἶχε κτυπήσῃ πολύ. Ἐν τούτοις, καθὼς ὠμιλοῦσε, ἐπασπατεύετο, ἐτίριβετο, καὶ ἀπὸ τοῦτο εἰμποροῦμεν νὰ συμπεράνωμεν ὅτι δὲν ἔμεινε καὶ αὐτὸς χωρὶς ἀδάριας.

— Εἶσαι τυχερός, καί, ομοίρῃ, ἔλεγε πρὸς τὸν Βερνάρδον, πού ἐπαθὼν τέτοια χάλια τὰ μούτρά σου!

— Εὐχαριστῶ! ἐψιθύριεν ὁ Βερνάρδος.

— Εἶδεμὴ θὰ σ' ἐσκότωνα ἐγώ!

— Εἰς τὰς διαταγὰς σου! ἀπεκρίθη ὁ μούτσος, ἀποφεύγων ἥμως μ' ἐπιτηδεύοντα τὴν ρυμάλειαν χεῖρα τοῦ ναύτου, ἢ ὅποια διηρμάνετο πρὸς ταυτιά του μὲ διαθέσεις ἐχθρικές.

Βαρυνθεὶς τὰ θέλγητρα τῆς ἱππασίας, ὁ μπάμπι-Εὐδᾶτος ἀπεφάσισε νὰ μὴν καθυλικεύῃ παρά ὅταν ἐκουράζετο πολύ. Τὸ περισσότερο διάστημα ἐπῆγαινε πεζὸς κ' ἐτραβοῦσεν ἀπὸ πίσω του τὸ μουλάρι, τὸ ὅποτον ὅμως δὲν ἀκολούθουσε μὲ μεγάλην προθυμίαν. Κάθε τὸσον, ὁ ναύτης θυμωμένος ἐγύριζε πρὸς τὸ ζῖον καὶ τοῦ ἔλεγε σοβαρώτατα:

— Βρὲ ἀκαμάτη! δὲν σου φθάνει πού σε ρυμουλκῶ; μὴ θέλῃς, μάτια μου, νὰ σε πάρω καὶ ὅσῃν ἀγκυλιά μου; — Μὰ πῶς θέλεις νὰ σου ἀποκριθῇ; τοῦ ἔλεγε τότε ὁ Φαφλατάκ' ἔξεραι γαλλικά; μίλησέ του πορτογαλικά!

Ἐν τούτοις αὐτὸς εἶχε πάρῃ τὴν ἀπόφασιν νὰ φεθῇ ἐντελῶς εἰς τὴν καλὴν διάθεσιν τοῦ ἀλόγου του, κ' ἔτσι ἐπῆγαιναν καὶ οἱ δύο πρὸ πολλοῦ εἰρηνικώτατα.

Ὅσον διὰ τὸν φίλον μας Ἀνδρῖον, αὐτὸς, ὅπως οἱ περισσότεροι χωρικοὶ τῆς Κάτω-Βρετανίας, ἤξευρεν ὀλίγην ἱππασίαν. Ἐκτύταζε πῶς ἔκαμνεν ὁ κ. Γκωτιέ, ὁ ἱατρός, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ καλὸς καβαλάρης, κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ τον μιμῆται. Καὶ αὐτὸς παρετήρησε τὰς προσπάθειας τοῦ μικροῦ μούτσου.

[Ἐπεταί συνέχεια]

ΦΑΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhal]

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

15

«Ὅπου μοῦ βάζουν τὰ... λαρνιόν!

Σήμερα πάλι δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ σᾶς γράψω τίποτε. Ἐσιγάθηκα καὶ τὰ λογοπαίγνια μου καὶ ὅλα... Καὶ διὰ νὰ ξαναρχίσω, — ποῖος ἔξεραι πότε, — πρέπει νὰ μοῦ περάσῃ πρῶτα αὐτὴ ἡ ἐντύπωσις.

Εὐρετε τί συνέβη; Κατὰ κακὴν μου τύχην, ἐπῆγα κ' ἐγὼ προχθὲς εἰς τοὺς Ἱππικούς Ἀγῶνας τοῦ Φαλῆρου. Καὶ ὅταν εἶδα ἐκείνας τὰς παρελάσεις τῶν ἱππέων, καὶ τὰ κυνηγητὰ, καὶ τὰς ὑπερπηδησεις τῶν ἐμποδίων, καὶ εἰς τὸ τέλος τὴν καθρίλλαν, τὴν ὅποιαν ἐχόρευσαν ἐπάνω εἰς τὰ ἄλογα, — ἔμεινα ἐκθαμβος καὶ εἶπα:

— Κακόμοιρε Ἀνανία! Αὐτὰ εἶνε τὰ σωστά, τὰ ἀληθινὰ, τὰ πραγματικά Ἀλογοπαίγνια. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὰ, τὰ δικά σου δὲν θὰ πιάσουν χαρτωσίᾳ. Σῶπασε λοιπὸν καὶ ἡσύχασε, τοῦλάχιστον ἕως νὰ λησμονηθῶν.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, βλέπετε, δὲν μοῦ ἔβαλαν ἀπλῶς τὰ γυαλιά, ἀλλὰ... τὰ λαρνιόν, — κάτι παμπάλαια λαρνιόν, ξεχαρβαλωμένα, πού μοῦ τα ἐδάνεισεν ἡ Κυρὰ-Μάρθα, διὰ νὰ παρακολουθῶ τοὺς Ἀγῶνας.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

Α'.

Ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ μεγάλου πλατάνου τῆς αὐλῆς, εἰς τὸ σχολεῖον, ἡ Μαρία συνομιλεῖ μὲ τὴν διδασκάλισσαν.

Ἡ μικρὰ Μαρία ἀγαπᾷ πολὺ τὸς ἐρωτήσεις. Ἐρωτᾷ δι' αὐτό, ἔπειτα δι' ἐκεῖνο, ἔπειτα πάλιν δι' ἄλλο, τόσο ζωνρὰ εἶνε ἡ ἐπιθυμία της νὰ μανθάνῃ. Καὶ ἀφοῦ κάμῃ τὴν ἐρώτησιν, ἀκούει τὴν ἀπάντησιν μὲ τὴν μεγάλην τέραν προσοχὴν.

Συνομιλεῖ μὲ τὴν διδασκάλισσαν.

«Τί ὥρατος πού εἶνε ὁ ἥλιος! λέγει. Μόλις κάμω νὰ τὸν κυττάξω, θαμβόνομαι, καὶ πρέπει ἀμέσως νὰ κλείσω τὰ μάτια. Πῶς ἤθελα νὰ ξεύρω τί πράγμα εἶνε ὁ ἥλιος!

— Νὰ σοῦ το πῶ, παιδί μου. Ὁ ἥλιος εἶνε σφαῖρα πυρίνη, πού καίει ἀνέκαθεν, ἀφ' οὗτος ἐγένεν ὁ κόσμος. Μία σφαῖρα ἀπὸ φωτιά, πολὺ-πολὺ μεγάλη.

— Πόσο μεγάλη; σὰν τὸ λιθάρι τοῦ μύλου;

— Πολὺ πῖο μεγάλη ἀπὸ τὴν μολό-πετρα, πολὺ πῖο μεγάλη ἀπὸ τὴν ἐκκλησίᾳ μας, πολὺ πῖο μεγάλη ἀπὸ τὸ χωριὸ μας, πολὺ πῖο μεγάλη ἀπὸ ὅλῃν τὴ γῆ!

— Πῖο μεγάλη ἀπὸ τὴ γῆ, πού τὸ μάτι δὲν βρίσκει ἄλλο ποτέ;

— Ναι, παιδί μου, πῖο μεγάλη, καὶ τόσο πολὺ, πού δὲν εἰδεύω πῶς νὰ σὲ κάμω νὰ τὸ ἐννοήσῃς. Ἀκουσε ἔμως. Φαντάσου ἓνα σπυρὶ σιτάρι, καὶ τρία σακκιά γεμάτα σιτάρι. Τὸ ἓνα σπυρὶ εἶνε ἡ γῆ, τὰ τρία γεμάτα σακκιά εἶνε ὁ ἥλιος.

— Πῶ, πῶ, τί μεγάλος! Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ εἶνε πολὺ πολὺ μακρὰ ἀπὸ ἐδῶ, διὰ νὰ μᾶς φαίνεται ἔτσι μικρὸς.

— Βέβαια, πολὺ μακρὰ. Ἐνας σιδηρόδρομος, πού νὰ τρέχῃ πενήντα μίλλια τὴν ὥρα καὶ νὰ μὴ στέκεται νύκτα — μέρα, θὰ ἐχρειάζετο τριακόσια πενήντα χρόνια διὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ ἐδῶ εἰς τὸν ἥλιον!

— Περιέργο πρᾶγμα. Μὰ δὲν μοῦ λέτε, εἰς τί χρησιμεῖ ὁ ἥλιος;

— Ὁ ἥλιος, παιδί μου, εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου. Αὐτὸς μᾶς χαρίζει φῶς καὶ θερμότητα. Αὐτὸς ἔκαμε νὰ φυτρώσουν τὰ φύλλα τοῦ πλατάνου, πού μας σκιάζει. Αὐτὸς ὠριμάζει τὸ σιτάρι, τὰ σταφύλια καὶ ὅλους τοὺς καρποὺς τῆς γῆς. Ὁ ἥλιος μᾶς φωτίζει, μᾶς θερμαίνει, μᾶς τρέφει καὶ μᾶς ζωογονεῖ.

— Καὶ ποῖους τὸν ἔκαμε τὸν χρυσὸν αὐτὸν ἥλιον;

— Ὁ Θεὸς, παιδί μου, ὁ παντοδύναμος καὶ πανάγαθος Θεός! Αὐτός, ὁ κ τ ο ὕ μ η δ ε ν ὁ ς, ἀπὸ τὸ τίποτε,

ἐδημιούργησε τὸν ἥλιον, τὴν δόξαν, τὴν λαμπρότητα, τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου τούτου!

Καὶ ἡ Μαρία σιωπᾷ σκεπτικῇ, πολὺ σκεπτικῇ... Θέλει νὰ συγκρατήσῃ, νὰ χαράξῃ καλὰ εἰς τὸν νοῦν της, τὰς μεγάλας ἀληθείας, τὰς ὁποίας ἤκουσεν...

Ἡ Μαρία ἐρωτᾷ διὰ νὰ διδασκασθῇ, εἶνε περίεργη διὰ νὰ μανθάνῃ. Ἡ περιέργειά της εἶνε ἐπαινετῇ, αἱ ἐρωτήσεις της εἶνε ἀξίαι ἀπαντήσεως. Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλου εἶδους περιέργεια, ἢ ὅποια εἶνε ἐλάττωμα, — κ' ἐλάττωμα κακίστον.

Περὶ αὐτοῦ θὰ ἐμιλήσωμεν μεθούριον.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μίμη, λέγει ἡ θεία πρὸς τὸν ἀνεψιὸν της, σήμερον τὴ νύκτα, σὲ 12, θὰ γίνῃ ἑ. καί φημι: κῦταξ νὰ μὴ χάσῃς αὐτὸ τὸ θέαμα! Τὴν ἐπιστάν:

— Εἶδες τὴν ἐκλειψι, Μίμη;

— Δὲν βάρυνται, καί μιν θεία! δὲν εἶδα τίποτε μόνον πού ἀγρύπνησα περασμένα μεσάνυκτα... Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ὥρα ἀρχισε νὰ χάνεται τὸ φεγγάρι, καὶ πού νὰ διακρίνῃ κανεὶς μέσα σὲ τέτοιον σκοτάδι!

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σπίδας-Τίνας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑ ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

Τὸν «Τάκην καὶ Τοτόν» πού τελειώνει σήμερον, θὰ διαδεχθῇ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ὁ «γῦρος τοῦ κόσμου» ἓνα θαυμάσιον μυθιστορηματάκι διὰ πολὺ μικρὰ καὶ διὰ πολὺ... μεγάλα παιδιά, ἐξυπνότατον, μὲ πλῆθος εἰκόνων, τὸ ὅποτον θὰ διαρκέσῃ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους.

Τὸ δὲ «Ναυτόπουλο» μόλις τελειώσῃ, θὰ το διαδεχθῇ τὸ νεώτατον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλιου Βέρν «Τὰ παραμῦθια τοῦ Καθιδουλίνου», περὶ τοῦ ὁποίου θὰ σᾶς εἰπῶ ἐν καιρῷ.

ΜΙΑ ΔΩΡΕΑ

Πολὺ εὐτυχεῖς θὰ εἶνε οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τῶν Σχολείων τῆς Ζαγοράς. Εἶδα καὶ ἐγὼ κ' ἐθαύμασα, ἐκτεθειμένον εἰς τὸ ἐκτάκτου καὶ σπουδαίου τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων», τὴν μεγάλην συλλογὴν πινάκων Ζωολογικῶν καὶ Ἱστορικῶν, ἢ ὅποια ἡγοράσθη ὑπὸ τοῦ ἐκ Ζαγορᾶς φιλοπάτριδος ὁμογενοῦς κ. Ἀλεξ. Βόλτου, διὰ νὰ σταθῇ, ὡς πολυτίμητον, εἰς τὰ Σχολεῖα τῆς πατρίδος του.

Πόσον θὰ γίνεται τερπνὸν τὸ μάθημα τῆς Ζωολογίας καὶ τῆς Ἱστορίας μὲ αὐτοὺς τοὺς ὡραίους πολυχρόμους πίνακας, τοὺς παριστάνοντας τὰ πράγματα μὲ τὴν ζωηρότητα καὶ μὲ τὴν ἀκριβείαν! Οἱ ἱστορικοὶ πίνακες μάλιστα θὰ ἤμπορούσαν νὰ χρησιμεύσουν καὶ εἰς τὰ Γυμνάσια. Τὰ ἀρχαῖα νομίσματα, τὰ ἀρχαῖα στήματα, τὰ ἀρχαῖα θείατρα, τὰ ὄπλα, τὰ πλοῖα, τὰ ἐνδύματα, τὰ ἐπιπλά, τὰ σκεύη, ὅλα τὰ ἔχον αὐτοὶ οἱ Πίνακες. Καὶ τὸ καλὸν μὲ τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν του ὀνομασίαν! Ἀν μακάρι τῶρα τοὺς μαθητὰς τῆς Ζαγορᾶς, ἀλλ' ἐμακάρισα πρῶτα τοὺς μαθητὰς τῶν εὐρωπαϊκῶν σχολείων, — οἱ πίνακες αὐτοὶ εἶνε γερμανικοί, οἱ ὁποῖοι διδασκονται τὰ ἐλληνικά πράγματα πού καλλίτερα ἀπὸ ἡμᾶς πού εἴμεθα Ἕλληνες!

αὐτὸ ἓνα τελειότατον γερμανικὸν γυμνασίον, εἰς τὸ ὅσον θὰ εἶναι ὁ δὲ ν ὁ ς, ἀπὸ τὸ τίποτε,

αἰσίου, εἰς τὴν περισσώτερη ἐλληνικῇ — κ' ἐλληνικῇ μόνον; — ἀπὸ ἓνα τελειότατον τοῦ Πανεπιστημίου μας.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Σήμερον ἔχω νὰ εὐχαριστήσω τοὺς φίλους μου, ὅσοι μοῦ εὐχέθησαν τὸ Χριστὸς Ἀνέστη μὲ ὡραίας Πασχαλινὰς κάρτας. Καὶ πρῶτα πρῶτα τὰς ἀγαπητάς μου Ζαπλίδας καὶ Ζίνας, αἱ ὁποῖαι μοῦ ἔστειλαν τὰς ὡραιότερας. Εἶνε ἀπὸ τὰ εἰκονογραφημένα καὶ μηχανικὰ ἐκείνα Δελτάρια πού τὰ ζουῖς καὶ φωνάζουν, σὰν κάποια ἀνιθασιεὶατικὰ παιγνίδια. Ἐσταυροκοπεῖτο ἡ Κυρὰ-Μάρθα ὅταν τὰ εἶδε καὶ ἔλεγε: «Θεέ μου! πόσα θὰ ἴδουν ἀκόμη τὰ μάτια μου!»

Ἐπειδὴ πολυτελεῖς κάρτος μοῦ ἔστειλαν οἱ ἔξῃς: Ἐρμιόνη Ζαρθοπούλου, Ἡγεμὼν τοῦ Φωτός, Ἑλληνικὴ Ψυχὴ, Κάκια, Παλλὰς καὶ Γιαννάκης Ἀράκος.

Εἰκονογραφημένα δὲ ταχυδρομικὰ Δελτάρια, κομψότατα, οἱ ἔξῃς: Ἀριστοῦ Ποδηλάτης, Ἀθῶα Καρδία, Ἐντεννεμένη Σινωπίς, Α. Σ. Σκάμπουλος, Ἐδρυτὴς Βλάδ, Στέλλα καὶ Νότης Παπαδόπουλος (τὸν ὁποῖον εὐχαρίστει καὶ ὁ Ἀνανίας), Γερσίμος Νεφρῶτος, Βίαν, Κοκτογοῦρη, Α. Γ. Δαῖσπρος, Ἀσπίς τῆς Ἀθηνᾶς, Λευκὴ Μαργαρίτα, Ζήσης Α. Χρυσόχοι, Λουδοῦδι τῆς Καρδίτσας καὶ Πέτρα Σκαρδάλου.

Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς μου ἀπὸ καρδίας καὶ τοὺς εὐχόμεναι καὶ τοῦ χρόνου. Ἀν καθυστέρησε καμμία κάρτα εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, θὰ τὴν ἀναφέρω εἰς τὸ προσεχές.

Πλημύρα ἐπιστολῶν καὶ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Τὰ παιδιά ἐπαφελήθησαν τῶν ἐρωτῶν τοῦ Πάσχα διὰ νὰ γράψουν εἰς τὴν ἀγαπητὴν των Διάπλασιν. Τὸς ἀνέγνωσα μὲ χαρὰν μου, ἀλλὰ μὲ λύπην μου δὲν θὰ ἤμπορέσω νὰ πανηγύξω εἰς ὅλας. Αὐτὸ πλέον τὸ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πάσχα διὰ νὰ γράψουν εἰς τὴν ἀγαπητὴν των Διάπλασιν. Τὸς ἀνέγνωσα μὲ χαρὰν μου, ἀλλὰ μὲ λύπην μου δὲν θὰ ἤμπορέσω νὰ πανηγύξω εἰς ὅλας. Αὐτὸ πλέον τὸ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πάσχα διὰ νὰ γράψουν εἰς τὴν ἀγαπητὴν των Διάπλασιν.

Δὲν ἔρριψα τὰς λύσεις σου εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων, ὡς ἐφοβόμην. Ἀλλ' ἰαί τοῦ Νεαπόλεως, διότι ὁ ὑπερήτης σου, ἀντὶ νὰ μοῦ τὰς φέρῃ ἐπάνω, «τὰς ἔρριπεν εἰς τὴν ἡμετέραν θύραν, ἐντραπείς νὰ εἰσέλθῃ προκεχωρηκυίας οὕσης τῆς ὥρας» διὰ τὰς τὰς τὸς βαθεῖα; Ἐγὼ θὰ γράφα: «τὰς ἔρριπεν εἰς τὴν θύραν τοῦ Γραφείου σου, ἐντραπείς νὰ εἰσέλθῃ, ἐπειδὴ ἦτο ἀρχή.» Δὲν εἶνε ἀπολύστερα καὶ καλλίτερα; Ἰδὲ, παραβλεπόμενος χάριν, πόσον διαφορετικὰ γράφει ἡ Ψῆφα-Λοῦλα α...

«Ἐπειτα δὲν εἶμαι κ' ἐξυπνὴ σὰν τὸν Ἀνανία, πού ὅλη καὶ βρίσκει ἀλογοπαίγνια: μόνον πολὺ τὸν παρακαλῶ νὰ μὴ ἐσχάσῃ τὴν 13 Κυριακὴν καὶ μᾶς τὴν ἀμῆναι πάλι σὸ χρόνον, γιὰτὶ τότε πᾶ νὰ μὴ σταθῇ πονεμένα.» Ὁχι, ὄχι, ἡ Κυριακὴ φέτος θὰ γίνῃ γρήγορα.

Παρετήρησα πάντοτε, — μοῦ γράφει ἡ Φιλοπατρίς Ἰὰς περὶ Διαγωνισμῶν, — ὅτι ἐκεῖ ὅπου νομίζω ὅτι ἐπέτυχα, δὲν κάμνω τίποτε, καὶ ἄλλο πάλιν μοῦ ἔρχονται ἀπροσδόκητα... Αὐτὴν τὴν παρατήρησιν πιστεύω νὰ ἔκαμαν διότι οἱ διαγωνιζόμενοι ὅσον διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν τάξιν τῆς διανομῆς τοῦ φύλλου, κατωβρόδῃ, διότι φέτος ἔλαβα τὴν πρόνοιαν νὰ τυπῶν τὰ φυλλάδια ἀπὸ πολὺ ἐνωρί. Ἐστὶ προβαλὶν πάντοτε τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Κακλάμινον τῆς Ζακύνθου καὶ Ἀσπὴ Νηρηίδος, μεγάλου μου τιμὴ καὶ εὐχαρίστησις νὰ ἔλθετε ὅποτε θέλετε. Ὁ ἐνθουσιασμός διὰ τὸ σῆμα δὲν ἐπέσει, καθὼς λέγετε, ἀπανταίως ὅλοι τὸ περιμένουν ἀνυπόμονος. Ἐπασα ὅμως τὴν περὶ αὐτοῦ συζήτησιν, διότι ἀρκετὰ ἐβάσταξε.

Αὐτὰ τὰ ὡραῖα λόγια μοῦ γράφει ὁ Φάρος τῆς Κορίνθου. [Ε] ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τὴν Κρήτην: «Κάθε φορὰν πού θὰ ἔλθῃ Ταχυδρομεῖον καὶ θὰ ἴδῃ τὸν διανομέα νὰ μοῦ φέρῃ τὸ φύλλον σου, πετῶ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου. καὶ μοῦ φαίνεται ὡς ἓνα γράμμα πού μοῦ στέλνει ἡ Μεγάλῃ Πατρίδα μας, μὲ χίλια παραγγέλματα νὰ γίνουμεν καλὰ παιδιά καὶ νὰ τὴν τιμῶμεν!»

Βεβαίως, Ἰππὸς τοῦ Μεσαίωνα, ἡ Α. Β. Ὑψηλότης, ὁ πρίγκιψ Χριστοφόρος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε συνδρομητὴς μου «τιμῶν τὸ περιοδικόν μας» ὡς γράφει. Καὶ πάντοτε φυλάττει μετὰ στοργῆς τὰ φυλλάδια, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους τὰ δίνει εἰς τὸν...

Ἐγχαρίνουσα τὰ ψευδώνυμα των, δεχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Γάτορ τῆς Ἀνατολῆς (Φ. Ζ. ἀπ' ὅσα προτείνει, αὐτὸ μοῦ ἐφάνη τὸ χαρακτηριστικώτερον) κ' ἐγὼ συμφωνῶ ὅτι οἱ ἐν Τουρκίᾳ ἐλθόντοιοι, καὶ μάλιστα οἱ φοιτῶντες εἰς τὰ σχολεῖα, πρέπει νὰ νάναμιγνυνται ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερα ποικιλικά εἰς τὴν ὁμιλίαν των: ἀλλ' ἡ συνήθεια, βλέπετε, δύσκολα πολεμεῖται! καὶ Νεραντζάκι τῆς Ἀθηνᾶς (Χ. Χ. Χ. ἐκ τῶν δύο προτιμωμένων, αὐτὸ ἦτο ἐλευθερον ἔσται ἐκ νέου τὸ 12ον.)

Ἀλλὰγαὶ ψευδώνυμων: Κρητικὸν Λεμόνι (τὸ ἄλλο πού ἤθελε, δὲν εἶνε ἀκόμη ἐντελῶς ἐνυδρὸν: πρὸ ὀλίγου ἀκόμη τὸ ἔφαιεν ἓνας φίλος μου καὶ θὰ ἐπῆρχετο σύγχυσις: δὲν πειρίζε ὅμως ὅλα τὰ κρητικὰ προϊόντα εἶνε ἐπίσης ὡραῖα...) καὶ Ἀττικὴν Μυρομένην (Κ. εἰς τὴν πόλιν σας ἔχω εἰκοσιεπτά μόνον συνδρομητὰς: δὲν νομίζεσθε εἶνε ὀλίγοι διὰ τὴν ἀνθηρὰν ἐλληνικὴν παροικίαν;)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: τὸ Νεραντζάκι τῆς Ἀθηνᾶς ἀσπάζεται τὴν Ἀλλοπορσαλλίαν καὶ τὴν Μυστηριώδη Φύσιν. — ὁ Γάτορ τῆς Ἀνατολῆς εὐχεται εἰς τὴν Ζουλέικαν, τὴν ὅποιαν γνωρίζει καὶ προσωπικῶς, καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ νέον της στάδιον. — ἡ Ἀμυδρὰ Λάμψις εὐχαρίστως πληροφορεῖ τὴν Ἀλκυονίδα ὅτι διαμένει ἐν Πάτραις, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τῆς πανερῶσῃ κ' ἐκείνη τὸν ὄνομα της δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν: ἡ αὐτὴ ἀναμνηστικὰ δελτάρια τῆς Χρυσόπτερος Ἀλκυονίδος. — ἡ Ὀρχη τοῦ Σηκουάνα χαίρετ' αὐτὸν Ἀδαύρου Ρόδου, τὸ ὅποτον γνωρίζει: ἡ Θερινὴ Βροχὴ χα

δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — ὁ Κλάδος 'Ε-
λαίας ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὴν Κεντρὴν
Λουλοῦδι τῆς Καρδίτσας καὶ Σιρ-Ιά-Φαλουάς.
— ἡ Διονυσία Πηγή ζητεῖ τὴν διαμονὴν τῆς
Δουκίσσης τῶν Σαλόνων καὶ τὸ ὄνομα τῆς
'Αεροναυτοπούλας δι' ἀνταλλαγῆς Μικρῶν
Μυστικῶν.

**Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-
λάξουν:** ἡ 'Αθῶα Καρδία μετὰ τὸ 'Ερμηον
'Ορρανὸν καὶ 'Ιδανικήν Γλυκότητα — ὁ
Λεωμωιάτικος 'Πλιος μετὰ τὸν Διάβολον 'Ε-
σπερινόν, Σερπαντὲν καὶ 'Αγνὸν Περιστε-
ράκι — ἡ Κυρία μετὰ τὰς Καμελίαν μετὰ τὸν
Δελαμόλ, Φιλοπάτριδα 'Γάδα, 'Ασπίδα τῆς
'Αθηνᾶς, Πρίγκιπα τῶν 'Αθηνῶν καὶ
Τζιριτζάντζουλον. — ὁ Λέων τῆς Χαιρώ
ρείας μετὰ τὸν Λουλοῦδι τῆς Καρδίτσας καὶ 'Ορί-
ωνα. — ὁ Κόκκινος Κρίνος μετὰ τὴν Νεραΐδαν
τῶν Σπετσῶν, 'Αῦραν τοῦ Πηλίου καὶ Χαλ-
κιδέα Λιμοκοντόρον. — τὸ 'Ενδοξον Μεσο-
λόγγιον μετὰ τὴν Νεραΐδαν τῶν Δασῶν, Λευ-
κὸν Κρίνον, Φιλοπάτριδα 'Γάδα καὶ
'Απόγονον τοῦ Νέστορος. — ὁ Βοσκός
τῆς Ροδοπῆς μετὰ τὴν 'Αῦραν τῆς Κερκύ-
ρας, 'Ελπίδα τῶν Δεσπερῶν, Λουλοῦδι τῆς
Καρδίτσας, 'Αντιγόνην καὶ Τραγιάσκα. — ὁ
Χιονοσκεπὴς Ταΰγετος μετὰ τὸν Δωρητὴν τῶν
'Ονειρῶν καὶ 'Ολύμπιον 'Αγῶνα. — ἡ 'Ε-
σπερινὴ μετὰ τὴν Ζουλέικαν. — τὸ 'Ιδεῶδες
Κονκλάκι μετὰ τὸν Τσιριμπεριμπερὶ καὶ Λου-
λοῦδι τῆς Καρδίτσας. — ἡ Μαρίδα τοῦ Εὐρί-
που μετὰ τὴν Πικραμένην Καρδούλαν, 'Αγε-
μῶνην τῶν Πατριῶν καὶ Γλυκύλαλον 'Ο-
ρον. — τὸ Σπεῖδες Βραδέως μετὰ τὸν Κόντε
Ραπανάκη καὶ Κεντρί. — ἡ Νῆσος τῶν
Φαϊάκων μετὰ τὴν Λάτριδα τοῦ 'Ωραίου καὶ
'Εσπερίαν 'Αῦραν. — τὸ Κῶμα τοῦ 'Ιορίου
μετὰ τὴν Θεορῆν Βροχὴν. — ἡ Παιδικὴ Χα-
ρὰ μετὰ τὸν Γιαμτσιμισκόν, Μικρὰν Βιο-
στριαν, 'Αῦραν τῆς Κερκύρας καὶ 'Αἰ 'Αἰψ
τῆς Νεαπόλεως. — ἡ Κελαϊδίστρα μετὰ τὸν
Μεριστέα, 'Ερρικὰ καὶ 'Αχρίταν. — ὁ 'Α-
ετός τῆς 'Ερήμον μετὰ τὸν Χωλὸν Διάβολον,
'Υγίεστην 'Αετόν, Παλλικάρη τῆς Φακῆς,
Χορομένην Καρδούλαν καὶ 'Αχτήν τῶν
Σπετσῶν. — ὁ Παρήγορος 'Αγγελοῦ μετὰ τὸν
Κονασμόδον, Μυστηριώδη Φῶτον, Κωπη-
λάτιδα Κόθρον, Μή με Αἰσιμόνει καὶ 'Αθῶ-
αν Καρδιαν. — ἡ Ταγγαρέλλα μετὰ τὸν Τρελ-
λόπαιδο τῶν 'Αθηνῶν, Κωπηλάτιδα Κό-
θρον, Χωλὸν Διάβολον, Μικροῦλον Πατρι-
τιαν καὶ Κονασμόδον. — ὁ 'Απόγονος τοῦ
Νέστορος μετὰ τὴν Κατσαρμάλλων, Βράχον
τῆς Ντραμπάσθας, 'Ηρώα τοῦ Σουλίου,
Καρδιαν ἐπὶ Πέτρων καὶ Κόρην τοῦ 'Αλά.
— τὸ Σπήλαιον Δοξαπατῆρ μετὰ τὸν Κεφα-
λόβροσσον, Λαμπρὸν Πιανίστα, Καρνάτιδα,
Κὴρ-Μέντιον καὶ Κρηναϊκὸν 'Αλφός.

'Απὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Δι-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Σανθὸν Βοσκόν
(ἡ σπορὰ τοῦ ἀλατιοῦ εἶνε παλαιὰ ἱστορία. ὁ
'Ανανίας μάστιγα ἰσχυρίζεται, ὅτι τώρα τὸ ἀ-
λάτι δὲν γίνεται πλέον ἀπὸ ἀλυσῆς, ἀλλ' ἀπὸ
ἀλατιέας.) 'Αμυδρὰν Λάμψιν (ἔχει καλῶς.)
Λεωμωιάτικον 'Πλιον (μὰ λημονεῖς λοιπὸν
δὲν ὁ Θεὸς εἶνε ἀναρχος; δὲν ἔχει ἀρχήν, δὲν
ἔχει τέλος; θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε καὶ δὲν ὑπάρ-
ξεν ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπῆρχεν ἴσως
αὐτὸ δὲν εἰμπαρεῖς νὰ τὸ ἐνοήσῃς τελείως; ἀλ-
λὰ δὲν πταίεις σύ, πταίει τὸ ἀνθρώπινον πνεῦ-
μα, τὸ ὁποῖον εἶνε ὀρελές.) 'Ολῆθη τοῦ Ση-
κονάνα, Θεορῆν Βροχὴν ([ΕΕ] ἔχω ὑπ' ὀ-
φει μου δύο ἐπιστολάς σου, ἡ ἐπ' εὐκαιρίαν
τῆς 25 Μαρτίου μοῦ ἦρθε πολὺ, ὅλλὰ καὶ ἡ
ἄλλη ὥρα.) Ζαχαρέτιον 'Ανθρωπον (νὰ γε-
λάσω διότι ἦσαν ἄρρωστοι, μ' αὐτὸ δὲν εἶνε
ἀστέιο.) νὰ φυλάγῃς διὰ τὰ μὴν ἄρρωσταί-
νῃς.) 'Αλσος τῆς Κηφισαῖας (τὸσφ' ἄρα τὰ
μου γράφῃς σύ;) Κανονικὸν 'Πλιον, 'Ιωάν-

νην Π. Μίχαρ (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ.)
Μεριστέα (δὲν ἐπροκλήσας φέτος Διαγωνισμὸν
Ραπτικῆς; θὰν θὰ προκηρῶν, θὰ ἰδῇς τί πρέ-
πει νὰ στείλῃς.) 'Εσπερίαν 'Αῦραν (ναί, βε-
βαίως.) Σελήνοροδοστον Νύκτα (οἱ τρεῖς
αὐτοὶ τόμοι στοίχουν φρ. 6. εὐχαριστῶ πολ-
ὺ τοὺς καλοὺς σου γονεῖς διὰ τὴν ἐκτίμησιν
τῶν.) Σπίνον (εὐχομαι περαστικὰ εἰς ὅλους)
ἀπὸ ἐτελείωσες τὸ διήγημα καὶ ἀνοπομονεῖς
νὰ το στείλῃς, διὰ τὴν το στέλλεις; δὲν εἶ-
νε ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς προ-
θεσμίας.) 'Υγίεστην 'Αετόν, Κ. Γ. 'Αγγε-
λίδην (δὲν εἶπα αὐτὰ σὲ πληροφορεῖ ὁ "Ὀδη-
γός" ποῦ δημοσιεύσας εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδι-
ον.) Γεώργιον 'Ασημομίτην (φιλήσῃ μου καὶ
τὸν Χριστῆν.) Ζωητῶν 'Υπαρξιν (εὐχαρι-
στῶ πολὺ.) Φερνάνδον Πῶ (ἔστειλα.) 'Αρα-
χνίσαν Τραπεζοῦτιον (εὐχαριστῶ πολὺ.)
Πύργον 'Αἰφελ, 'Οβελίσκον τοῦ Δούγλα,
'Ενδοξον Μεσολόγγιον (χαίρω ποῦ ἔγινες κα-
λὰ ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀρρώστια προξενεῖ μετὰ
χολῆν ὁ ὕπνους εἶνε πάντοτε εὐθῆμος.) Με-
γαλοπρεπεῖ Φῶτον, Ζώριλιν (ἔ. αὐτὰ τὴν
πρωταπριλίαν συγχωροῦνται καὶ νὰ γελά-
ναι καὶ . . . νὰ γελεῖται.) Λόρδον Κίτσερεν,
Εὐκλὸν Κρίνον (θὰ ἦτο πρωταπριλίαν πού σου
εἶπε τόσα ψεύματα ἡ φίλη σου ἐκείνη περὶ
Μαρίδας τοῦ Φαλήρου καὶ Χαλασμοῦ Κό-
σμου.) Ποῖος Εἶμαι ([ΕΕΕ] διὰ τὴν χαριτω-
μένην ἐπιστολήν ἐγέλασα πολὺ μ' ἐκεῖνα τὰ
ἀνέκδοτα, καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον διὰ
νὰ κίμω καὶ τοὺς φίλους μου νὰ γελάσουν.)
Κλάδον 'Ελαίας (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ
προσεχές.) Λάτριδα τοῦ 'Ωραίου (ἔστειλα.)
Λιζέτταν Βασιλῆ (εὐχαριστῶ πολὺ.) Διου-
σιαδα Πηγήν (τὴν διαμονὴν θὰ τὴν μάθῃς διὰ
τῆς πληροφορίας, τὴν ὁποίαν σοῦ δημοσιεύω.)
'Ηλιον τῆς Νυκτός (θὰ τὸ ἰδῇς εἰς τ' 'Απο-
τελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ.) Καλλιματρίδα
Λάσκαριν (ἔστειλα.) Δήμητραν Κ. Νικολο-
πούλου (ἡ ἐπιστολή σου δὲν ἐλήφθη καὶ δὲν
γινώσκω τὰ ψευδώνυμα ποῦ ἐπρότεινες, ὥστε ἀ-
νάγκη νὰ τα ἐπαναλάβῃς.) Νιαράραν κτλ.
κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 8 'Α-
πριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Μαΐου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, διὰ τοῦ ὁποῖου δίδω νὰ γράψωσι
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνισμένοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος
περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

203. Λεξιγραφικός.

Τὸ πρῶτον μου δὲν βίβει, τὸ δεύτερον πιτῶ.
Τὸ δῖον μου παγγίει ἀπὸ τὰ πιδ τρελά.
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσθμοῦ.

204. Στοιχειώδης.

Σὺν εἶμαι ὀλοκλήρως πεῖω,
Πτερὰ καὶ μύτη ἔχω . . .
'Ανέφλιον, ἀνιγνῶ.
Κι' ἄν με πατῇς, σὲ βρέχω.
'Εστὴν ἐπὶ τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσθμοῦ.

207. Μεταγραμματισμός.

Σβῶσε σίγμα γράψι νι
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμή
Μία νῆσος νὰ γαθῇ
Καὶ λουλοῦδι νὰ φανῇ.
'Εστὴν ἐπὶ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλόνων.

208. Γωνία.

+ * * * * = Νῆσος τῆς 'Ελλάδος.
* + * * * = Μυστήριον.
* * + * * = Θεός τῆς Διγύπτου.
* + * * * = Σημεῖον.
+ * * * * = 'Αρχαία πόλις.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν νῆσον τῆς Τουρκίας.

'Εστὴν ἐπὶ τοῦ Νιαράρα.

209. Κυβόλεξον.

Π * * *
* Π * *
* * Κ *
* * * *

'Εστὴν ἐπὶ τῆς Λουῖς τοῦ Παγναίου.

210. 'Επιγραφή.

Α Α Χ Δ Δ Ν Ο Ο Ρ Ε Ω
Μ Ν Ι Η Ν Ι Τ Φ Α Τ Ν
Ο Η Ν Μ Α Μ Σ Ο Μ Ν Η
Ρ Θ Ω Ν Σ Α Ε Σ Ι Υ Δ
Π Α Θ Ω Ε Ν Ν Υ Ο Ο Λ
Ν Σ Α Ρ Ρ Υ Ω Ρ Ι Χ Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνίγνωσις τοῦ περιλήμμου τούτου
ἐπιγράμματος.

'Εστὴν ἐπὶ τῆς 'Ωραίας Χαλκίδος.

211. 'Αστεῖον Παρόδραμα.

Μετὰξί, φύλλον, τὰ παντὰ καὶνά.

'Εστὴν ἐπὶ τῆς Γλυκείας Πατρίδος.

212. 'Ακροστιχίς.

Τὰς χιτὰς τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν
ἐρπετόν:

1, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 2, Ποταμὸς τῆς
'Ελλάδος. 3, 'Αξίωμα ρωμαϊκόν. 4, Ποταμὸς
τῆς Εὐρώπης. 5, Κράτος τῆς Εὐρώπης.

'Εστὴν ἐπὶ τοῦ 'Αφρικανικοῦ 'Ηλίου.

213. Φωνηεντόλιπον.

τ - ττρς - τσρ - σν - κχδ.

'Εστὴν ἐπὶ τοῦ Λογιῶς.

214. Γρῆφος.

αδ ωμ
αδ αδ ωμ ωμ
ωλοι Δ' οἴλω, 0 : : δῆ Τ' οὔ!
αδ αδ ωμ ωμ
αδ ωμ
'Εστὴν ἐπὶ τοῦ 'Αετοῦ τῆς Δίφης.

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν 'Ασκήσεων τοῦ φύλλου 7.

81. 'Αντιόχεια (ἀντί, ὄχι, α.) — 82. Μὴν
-χὴν. — 83. Κέρδος - κέρως. — 84. 'Η 'Η-
πειρος

85. Κ Α Λ Ι Ο Ν 86. 7 + 4 + 2 + 2:
Α Ρ Ι Ω Ν 3 x 8 x 2 = 80. —
Λ Ι Α Ν 87—89. 1, 'Ο δεῖ.
Ι Ω Ν 89. 2, πατρίδος.
Ο Ν 89. 3, πατρίδος.
Ν 89. 4, πατρίδος.
Κυρίου. 3, Τὸν τῆς

πατρίδος: ἐχθρόν, πολέμιον νόμιζε. — 90. Τῇ
ἀντὶ ἀλλοτρίᾳ διὰ τοῦ Ι, Ν, σχηματίζεται ΙΩΝΙΑ
(Ἰώνιον, Ὠνιον, Νιράς. 'Ανιράς.) — 91.
ΑΛΓΕΒΡΑ ('Καλῆμα, αὐλός, ΣυγΓρός, ἀ-
ρβῆ, κύβος Τόρας, 'Αρδλη.) — 92. Οὐκ
ἐστὶν ἀρετὴς κτῆμα τιμιώτερον. — 93. 'Ο Δι-
ομήδης ἐπολέμησεν ἐν Τροίᾳ. — 94. ('Η) ὕψις
τῆς Μαγικῆς: Εἰκόνας θὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὴν
'Αλληλογραφίαν τοῦ προσεχοῦς φύλλου.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτα 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μας
λεπτα 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁποῖον καὶ αἱ
ὀλεώμεναι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκο-ογραφήμενα δελτάκια παν-
ταχῶς. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Παραδεί-
ση, Καφασόπουλος, Εὐροχώριον, (Eubée, Grè-
ce). (Γ—12)

Τὸ πέμπτον 250 γραμματισμὸν 'Ελλάδος.
τοῦ 1901 παρέχεται συλλογὴ γραμματισ-
μῶν ἀνάλογος. Δέχονται ἀνταλλαγὰς γραμματι-
σμῶν ὅλου τοῦ κόσμου. — Βύρων Κωνσταν-
τάρης, ὁδὸς Σπενσιππου, 15 'Αθήναι. (Γ—15)